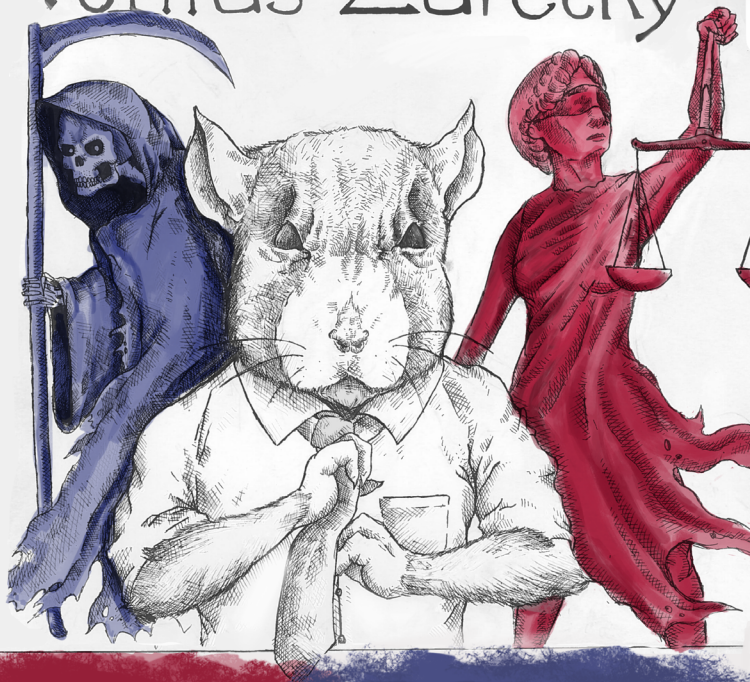

Tomáš Zářecký

KRYSÍ REQUIEM

Šestý den stvořil Bůh člověka.

Sedmý den stvořil člověk zlo.

KRYSÍ REQUIEM

Tomáš Zářecký

*Šestý den stvořil Bůh člověka.
Sedmý den stvořil člověk zlo.*

KRYSÍ REQUIEM

Tomáš Zářecký

Text © 2017 Tomáš Zářecký

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © 2017 Vojtěch Petržílek

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-165-3 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-166-0 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-167-7 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

—

*Malému princí Albertu Michaelovi a velkým
princeznám a princům z 9.B roku 2017.*

—

*Na každou generaci čeká její Bílá hora, Mnichov
nebo 21. srpen 1968. Přeji Vám, abyste se –
až budete stát na křižovatce dějin – dokázali
rozhodnout správně. Abyste měli odvahu i sílu
zůstat věrni principům lidské morálky a cti,
abyste až do konce svého života byli tím, čím
jste byli i na jeho začátku – cítícími a myslícími
lidskými bytostmi, ne zrudami ve službách
nenávisti a zla.*

—

*Všechny osoby a události této knihy jsou
smyšlené. Jakákoliv jejich podobnost se skutečně
existujícími osobami nebo událostmi je čistě
náhodná a nezáměrná.*

PROLOG

Zmrzačený muž s vyhaslým pohledem kráčel vysokou trávou, v levém podpaždí krabici tvaru krychle, v pravé ruce pistole značky Glock. Šel nejistým krokem a šel dlouho – tvář měl unavenou a kolem něj se nacházely jen nekonečné travnaté plochy se stromy pamatujícími mnohem více, než kolik pojme lidský život. Před jedním takovým velikánem ztratil muž poslední zbytky sil a padl na kolena. Balíček opatrně položil do zelené peřiny před sebou a z kapsy vytáhl pomačkanou fotografii. Políbil ji a poslední dvě kapky slz zmáčely její povrch. Svěsil hlavu a přiložil ústí zbraně ke spánku. Třeskl výstřel a vítr mu vzal fotografii z ruky.

ČÁST PRVNÍ

Kapitola 1, Denver, USA, červenec 2016

„Mám rakovinu v posledním stádiu. Zbývá mi pár měsíců, možná rok, když Bůh dá. Nikdy jsem ho o nic neprosil, takže to teď mám u něj schované.“

„Já vám nevím. Před týdnem jsem dostal obrovskou chuť na pizzu, tak jsem se začal modlit, hodně modlit, ale nic...“

Tvář Davida Kvapila i nadále vyhlížela nezaujatě, takřka nepřátelsky. Vypadal jako dva tisíce let stará antická socha. Stejně vysoký, pohledný, svalnatý – a stejně mramorově chladný a emočně prázdný. Místnost, v níž oba muži seděli v luxusních kožených křeslech oddělení masivním dubovým stolem, se pyšnila obrovskými rozměry a nádhernou výbavou stěn, které dominovala okázalá knihovna za hostitelovými zády. Navzdory svému lesku a okázalosti v návštěvníkovi nezbuzovala žádné kladné pocity. Když mluvili, jejich hlasy se rozléhaly prázdnotou. Ve zdech starého rodinného sídla se usadilo cosi podivného.

Bylo to něco smutného, osamělého, něco děsivě konečného. Stařec byl poslední svého rodu. David si uvědomil, že se starým chřadnoucím pánem umírá i tehle dvě stě let stojící dům.

„Nebojím se smrti, Davide. Smířil jsem se s ní. Vám je kolik – pětatřicet? Hm, takže půlka toho, co mně. Chápu, že v tomhle věku by se vám rok jevil jako ukrutně krátká doba na to zemřít, ale mně ten čas připadá adekvátní. Stihnul jsem toho už hodně a teď vím, jaké záležitosti ještě musím urovnat, abych z tohoto světa odešel s čistým štítem, a že nesmím otálet. Kvůli tomu jsem vás pozval. Jedná se o poslední záležitost mého uvadajícího života, kterou je nutné uvést do pořádku. Prostě nemůžu umřít, dokud neuzavřu tuhle poslední kapitolu. Budu se s tou potvorou, co mi rozežírání vnitřnosti zaživa, prát tak dlouho, dokud bude potřeba.“

David Kvapil cítil, že by se slušelo něco poznamenat k promluvě starého, svraštělého pána, který se teď natáhl pro sklenici vody a málem ji třesoucí se rukou rozlil. Rozhodně nevypadal na oněch údajných sedmdesát let. Možná osmdesát, osmdesát pět, hádal by David. Jenže rakovina umí být svině. Před pěti lety ta mrcha dostala jednoho z jeho přátel. Chlap jako hora lehce přes čtyřicet, sportovec tělem i duší, a na konci z něj zůstala jen

kostra potažená nezdravou nazelenalou kůží, které manželka musela měnit plíny. Starý Abraham James Holmes mu oživil hořké vzpomínky. Neměl už žádné vlasy, oči vězely hluboko v tmavých důlcích, tváře se propadaly, lícní kosti ostře vystupovaly. Sice hodně mluvil, ale co chvíli ztrácel hlas a musel dělat dlouhé přestávky.

„Je mi líto, že umíráte,“ pronesl nakonec vlašně, a i když se snažil přimíchat do těch pár slov i trochu účasti, výsledek považoval za nevalný. Konec konců, proč by ho mělo trápit neštěstí člověka, kterého poznal teprve před pár hodinami? Myšlenkami bloudil ve svém zpackaném životě, který se mu právě rozpadal pod rukama. Cítil, jak mu otěže vlastního osudu vyklouzávají z rukou a nic s tím nezmohl. Gabriela definitivně odešla a vzala s sebou i Nicol. Ve schránce na něj čekala obsílka od soudu a hádal, že po skončení rozvodu uvidí svou pětiletou dcerku přinejlepším jednou za dva týdny. A do toho ta záležitost s Albert Media Press.

„Nežádám vás o falešný soucit,“ mávl starý pán rukou a David v tom gestu spatřil cosi otráveného, nikoliv však pohrdlivého. Holá lebka posetá stařeckými skvrnami se leskla ve třpytu lampy a ruka se mu třásla, když tlačítkem přivolal služebnou. Dolila mu z karafy sklenici vody

a Davidovi přinesla další bourbon. „Vím o vás dost, abych si učinil představu, že vás trápí spousta starostí ve vašem vlastním životě,“ pokračoval A. J. Holmes pomalým, unaveným hlasem člověka těsně před smrtí. „Proč byste měl litovat nechutně bohatého miliardáře, kterého dostihl nevyhnutelný úděl všech živých bytostí? Ještě před pár staletími se pohybovala průměrná délka lidského života kolem třiceti let – narodit se trochu dříve, oba bychom už leželi šest stop pod zemí. Myslím, že si proto můžu gratulovat k tomu, jak dlouho jsem žil.“

„Máte pravdu,“ přikývl David, vzal si sklenku a přešel se před okno. Venku fičel ukrutně silný vítr a rval listí ze stromů lemujících honosné sídlo jako nemá stráž věků. Blížila se bouře a David přemýšlel, zda nezruší jeho zpáteční let do New Yorku. Se zády do místnosti dokončil myšlenku: „Je mi fuk, že umíráte, pane Holmesi. Strčte si svou rakovinu i peníze někam. Nechápu, proč jsem sem vůbec letěl. Váš telefonát byl šílený.“

„Možná šílený, ale pro vás i dost zajímavý, jinak bychom se tu teď spolu nebavili.“

Od chvíle, kdy před čtvrt rokem ztratil kontakt s Nicol, si David připadal stejně jako statné duby za vyleštěným sklem. Týraný a bezmocný. Zmítaný okolními vlivy, se kterými nemohl bojovat, pouze

strpět, co mu provedou. Gabriela mu dávala dostatečně dlouho najevo, že to mezi nimi neklape, ale dalo se jejich manželství vůbec zachránit? Poslední dobou si byli už tak vzdálení, že se ani nehádali, nepodváděli, jen prostě... Vyrostla mezi nimi zeď odcizení a neporozumění a schovávala před nimi navzájem všechno to dobré, co je kdysi spojovalo. Tak jako na podzim zmizí listí staleté aleje, vytratila se i jejich láska a zůstalo jen holé, prázdné nic.

„Děkuju za ten projev vašeho skutečného já,“ ušklíbl se starý pán a očka mu poprvé zajiskřila. „Potřebuju, abyste se ke mně choval zcela upřímně. Kupuju si nejen vaše schopnosti výborného investigativního novináře, ale i naprostou loajalitu a oddanost naší věci.“

„Naší? Ještě ani nevím, co po mně žádáte,“ ohradil se David a ani se nesnažil skrýt podráždění. Nelíbilo se mu, jak stařec automaticky počítá s jeho zájmem. Jak si na něj činí nároky. Že ho oslovuje křestním jménem. „Nejsem děvka na prodej.“

„To jistě ne, ale dohodneme se. Věřte mi.“

David se posadil zpátky naproti mrtvole na dovolené. Zhluboka vzdychl a pokynul rukou na znamení, že poslouchá.

„Peníze v sobě skrývají neuvěřitelnou moc. Můžu vám učinit nabídku, kterou jednoduše nemůžete odmítnout. Pochybujete? Pak jste pokrytec. Každý na tomhle světě má svou cenu, i když nemusí být nutně vyjádřena penězi. Každý se dá koupit, Davide, to je zlaté pravidlo, které se naučíte velmi rychle, pokud se stanete tak bohatým jako já. Jistě, ne všechny věci se dají koupit, jako kupříkladu moje zdraví, ale lidé ano. Lidé především. Vy teď potřebujete peníze a vliv a já vám oboje poskytnu. Zároveň to, co budete dělat, vám přinese i skvělý materiál na reportáž, která se stane odhalením století. Takže vám nabízím nejen finanční, ale i profesní motivaci. O vašich ambicích přitom nepochybují.“

„Víte toho o mně trochu moc, nezdá se vám?“

„Jedna z výhod toho být miliardářem.“

„Ve svém oboru jsem si získal slušné renomé i bez vás. Moje reportáže i jméno mají zvuk, můžu zavolat do tuctu novin nebo televizí, kde mi zulíbají nohy, když k nim nastoupím. Proč si, zatraceně, myslíte, že jsem odkázaný na vaše peníze?“

„Z velmi prostého důvodu, milý příteli,“ usmál se starý pán a David pocítil omračující úder neviditelnou pěstí do žaludku. V tónu hostitelova hlasu a jeho blaženém výrazu se promítala povýšená

přezíravost patricijů vůči plebejům, která se táhla dějinami už od antického Říma. Bohatí budou mít vždy pocit nadřazenosti nad méně majetnými, vždy budou existovat králové a otroci, pánové a poddaní, horních deset tisíc a chudina, jen jména pro to všechno se změní. Jinak nic.

„Tak ven s tím,“ pobídl ho netrpělivě. Starý pán se zakuckal.

„Budete pro mě pracovat kvůli Nicol.“

„Jak- prosím? Asi jsem špatně rozuměl. Budu... kvůli Nicol?“ zaskřehotal David a zatoužil po další sklenice bourbonu.

„Jste skvělý novinář, o tom žádná. Proto také nyní sedíte naproti mně – nevybral bych si nikoho, komu stoprocentně nevěřím, že dotáhne úkol do konce. Jenže noviny, v nichž jste si vybudoval tak skvělou pozici, koupil koncern Albert Media Press a lidé v jeho čele nepatří mezi vaše skalní fanoušky, co říkáte? Naopak se domnívám, že vůči vaší osobě cítí jistou zášť poté, co jste jim provedl. Dá se proto předpokládat rychlý úbytek článků z vašeho pera z předních stránek a s tím související ústup z výsluní čtenářské přízně. Znáte to, sejde z očí, sejde z myslí... K čemu bude sebelepší reportáž, když zůstane zahrabaná na straně dvacet čtyři pod obří reklamou na nový lék proti potížím

s prostatou? V dnešní předimenzované a uspěchané době už na třetí straně čtete pouze titulky a na páté noviny vyhazujete do koše.“

David cosi zamručel, ale nahlas neřekl nic. Tuhle starou novinářskou pravdu samozřejmě znal. A taky věděl, že pro Albert Media Press představuje jeho osoba něco srovnatelného s osinou na jednom citlivém místě.

„Po čase začnete být nespokojený, půjdete hledat práci jinam. Samozřejmě, najdete ji, nicméně chvíli to potrvá a nebude to podle vašich představ, alespoň zpočátku ne. Vytvořil jste si psáním řadu nepřátel, kteří si nenechají ujít příležitost vidět vás na kolenou. Najdou si smyšlené důvody pro váš nečekaný konec a Albert Media Press vás očerní tak, že vrátit se v čase před občanskou válku, budete až do konce života dřít na bavlníkových plantážích v Alabamě. A mezitím vám poběží čas. Bydlíte v garsonce o pětadvaceti metrech čtverečných. Nemůžete si dovolit lepší bydlení, tím spíše ne slušného právníka pro rozvodové řízení. Chcete se zastupovat sám? Blázne! S takovou spor o dceru prohraje za týden. Vaše manželka sice nevydělává horentní sumy, nicméně C. D. Spencer & Son nepatří v právním světě mezi úplný odpad. Pro mě znamenají samozřejmě bezvýznamné nuly, ovšem

pro ni zlatý důl a pro vás noční můru jak z hororů Stephena Kinga. Rozcupují vás na takhle malé kousičky! Ani si proti nim neškrtnete. Co když vám ale seženu a zaplatím ty nejlepší právníky v téhle zemi? Takové právníky, se kterými získáte dceru do péče ještě dříve, než soud vůbec začne?“

„Chcete tím naznačit, že...?“

„Že výsledky soudních přelíčení jsou dány dopředu? Samozřejmě, že ano. Protože v nich přece nejde o spravedlnost. Nevítězí ten, kdo se nachází v právu, nýbrž ten, který si zaplatí schopnější lidi, aby přesvědčili ostatní, že je v právu. Jinými slovy, ano, peníze vyhrávají soudy. Ale ne korupcí, nýbrž naprosto legálně a počestně.“

„Počestně,“ odfrkl si David a cítil se na nic. Stařec zabrnkal na citlivou strunu. Bolest, která mu zaplavila nitro, byla tak silná a bylo jí tolik, až se divil, že mu nevytéká ven z těla ústy, nosem i ušima. Toužil nikdy neslyšet a nemyslet na nic z toho, co tu teď padlo. A přesto musel. Proto dorazil. Protože doufal, že mu tenhle starý blázen hodí záchranný kruh.

„Za předpokladu, že bych uvažoval o vaší nabídce, jakou práci byste po mně žádal?“ odhodlal se a upřel na nemocného pronikavý pohled.

„Nejprve mi povězte, co víte o Edenii.“

„Asi tolik, co každý druhý,“ pokrčil David rameny a zvedl se ze židle. Z nějakého důvodu se potřeboval hýbat, aby se mu lépe přemýšlelo. Edenie... Proč zrovna tohle téma? Starý pán pokynul blahosklonně hlavou a přivolal tlačítkem služebnou. Karafa s jantarovým mokem tentokrát zůstala na stole a David pochopil, že vyprávění zabere zřejmě víc času, než předpokládal. Nervózně se podíval na hodinky, zatímco stařec spolkl dvě pilule prášků. Do okenní římsy zabubnovaly první kapičky studeného deště jako předzvěst přicházejícího běsnění živlů. David si prohrábl krátké světlé vlasy a plné rty svlažené alkoholem začala opouštět první slova pozoruhodného příběhu.

„Někdy v padesátých letech polský podnikatel, milionář a filantrop židovského původu, Stanislaw Plodiewski, koupil od Britské koruny bezvýznamné souostroví v Jižním Pacifiku. Za války prošel vyhlazovacím táborem Auschwitz-Birkenau, kde ztratil všechny příbuzné. Sám tam přežil neuvěřitelné dva roky. Jako zázrakem nejenže nezemřel, ale po válce dokonce získal zpátky i podstatnou část rodinného majetku. Nepochybně díky kontaktům rodiny Vladislava Znaničského, Plodiewského blízkého přítele, s Američany.

Plodiewski se poté rozhodl veškeré prostředky investovat do vybudování lepšího světa. Toužil založit jakousi novou společnost bez politiky, peněz, zla, násilí... A tak koupil již zmíněné souostroví.“

„Zatím tu pohádku vyprávíte nádherně, až byste mě uspal. Dočista jako oficiální propaganda.“

„Plodiewski se dohodl s Američany a Sověty, že jeho ostrovy zůstanou mimo sféru jejich vlivu a zaplatil jim, aby se úplně zapomnělo na jejich existenci,“ pokračoval David. „V žádné mapě ani atlasu vydaném od padesátých let tenhle kus pevniny nenaleznete. Těžko hádat, kolik to Plodiewského stálo, nicméně investice se vyplatila. Půl století se jeho sociální experiment rozvíjel, aniž by se do něj vměšoval kdokoliv zvenčí. Získal padesát let na to, aby uvedl v praxi myšlenky, které filosofové označují za utopistické.“

„A dokázal to?“

David pokrčil rameny. „Oni to tvrdí.“

„Věříte jim?“

Opětovné pokrčení ramen a podrbání se na špičce nosu. Davidovy modré oči zůstávaly klidné až lhostejné. „Chybí mi důvody pro i proti. Nevím. A hlavně, nesejde mi na tom.“

„Padesát let, kdy nikdo nevěděl, co se na těch zatracených kusech skalisek děje... Věříte tomu, co

říkáte, Davide? Snu o spravedlivé společnosti bez zla?“

„Záleží na mém názoru? Ptal jste se, co vím o Edenii. Nemůžu citovat jiné informace než oficiální zdroje, protože i když se v roce 2010 Plodiewského vnuk rozhodl opustit bezpečí anonymity a vystoupil s projektem svého dědečka ze stínu, širší veřejnost se stejně mnoho informací nedozvěděla.“

„Nedozvěděla se vůbec nic, pokud vás můžu opravit.“

„Nicméně z projektu Edenie se stal samostatný suverénní stát – Edenie. Uznala ho OSN a většina významných států po celém světě. Desítky milionů lidí každoročně žádají o udělení občanství, ale jen nepatrnému zlomku vyhoví. Všichni si myslí, že jdou do ráje, jenže informací existuje jen poskrovnu. Na edenskou půdu nesmí vstoupit nikdo bez platného občanství, Plodiewského potomci veřejnosti neposkytují žádné informace s výjimkou tiskových zpráv, ty ale většinou postrádají jakoukoliv výpovědní hodnotu, Edenie nekomunikuje s okolním světem a neúčastní se mezinárodních vztahů ani obchodu. Tuto izolaci prezentují jako nutnost pro zachování svého životního stylu, nicméně...“

„Ano?“ povytáhl A. J. Holmes sotva viditelné obočí.

„Neubráním se jisté míře skepse. Čím víc se totiž něco navenek blýská, tím hůř to pod povrchem zapáchá. Víte, když to je tak dokonalá země, proč nikdo nesmí vědět ani to, z kolika ostrovů sestává? Kolik na nich žije lidí? Jakým způsobem funguje jejich ekonomika, když jsou uzavřeni do sebe jako do neproniknutelné bubliny? Co jejich lékařství, školství, soudní systém? Napadají mě stovky zásadních otázek, ale kromě oficiálního mediálního obrazu neexistují žádná relevantní data, svědectví, dokumenty... A jako investigativní reportér se nespokojím s jediným zdrojem, pokud si chci vytvořit solidní úsudek.“

„O tom, na jakých principech stojí jejich společnost a ekonomika, se přece netají,“ nadhodil starý pán a David zachytil v chraplavém tónu cosi potutelného. Se zájmem se podíval na hostitele, který nyní nevypadal ani zdaleka tak křehce a zranitelně jako na počátku hovoru. Vyzařovala z něj až divošská energie. Davidovi došlo, že na Edenii něco ví – něco, co by se jejím představitelům nelíbilo.

„Plodiewski tvrdil, že chce vybudovat ideální společnost. Místo, kde bude fungovat přímá

demokracie, tak, jak ji predikoval Rousseau a jiní osvícenští filosofové. Věřil, že lidé nepotřebují vládu pevné ruky, jen určitou výkonnou složku. Všichni měli disponovat rovnými občanskými právy a o veřejných záležitostech se mělo rozhodovat hlasováním na sněmech či losem. Plodiewski odmítl i koncept peněz. Hlásal, že v jeho společnosti nebudou vůbec potřebné. Každý bez rozdílu původu či schopností dostane práci, bydlení, jídlo i ošacení. Určitě ho nesmírně silně ovlivnila traumatická válečná zkušenost. Na druhou stranu...“

„Pochybujete...“

„Hovoříme o ideách, ne o reálném světě. Je to pěkná utopie, která se hezky vyjímá na stránkách filosofických knih a úžasně se o ní rokuje v debatních kroužcích na vysoké škole, ale ještě nikdo ji nepřetavil do praxe. Proč ne? Vždyť pokusy existovaly napříč staletími a zkrachovaly do posledního. Zdá se, že z nějakého důvodu lidé prostě nejsou schopni takového života. Třeba by to fungovalo v nějaké malé skupině deseti, sta, možná tisíce lidí, ale celá země? Stát bez vládnoucí vrstvy a třídních rozdílů? Nic takového za pět tisíc let nežilo jinak než v něčích myšlenkách. A najednou...“

„...najednou někdo přijde a tvrdí, že takový stát existuje už více jak půl století, ovšem odmítá o tom poskytnout jiný důkaz než své čestné slovo. Odmítnou veškeré návštěvy s odůvodněním, že jejich způsob života je možný jen bez cizího vměšování. Nepřijde vám to divné?“

„Jediné, co mi momentálně přijde divné, je fakt, jak rychle se vám zde odpařuje alkohol,“ zamžikal David víčky. Skutečně vyprázdnil celou karafu? Na začátku se hladina pohupovala téměř v polovině a nyní se stydlivě krčila u dna. „Možná by mi neuškodil pro změnu hlt vody.“

„To se dá zařídit,“ přikývl starý pán a přivolal tlačítkem služebnou. Když je půvabná dívka s hispánskými rysy obsloužila, poručil jí ještě otevřít okno.

„Ale pan doktor-“

„Neplatím vás za řeči a už vůbec ne za odmlouvání! Miluju vůni deště! Chci ji nasát ještě předtím, než umřu! Tak okamžitě otevřete to zpropadené okno a zmizte!“

David scénu mlčky přešel. Starý pán ho požádal o chvilku strpení a jiným tlačítkem na pracovním stole se spojil s majordomem. „Bruci, vyhoď okamžitě tu novou holku. V tomhle domě za dvě stě let jeho existence nebyl nikdy trpěn personál,

který by odmítl jeho majiteli!“ Když se trochu uklidnil, zamručel: „Tihle přistěhovalci...“, a loupal okem po Davidovi. Ten pochopil, že poznámka nevyšla z bledých okoralých úst náhodou a rozhodl se výzvu přijmout.

„Myslím, že všichni v téhle zemi jsou přistěhovalci. Kromě indiánů ovšem.“

„Rozdíl spočívá v tom, jak dlouho tu žijeme. Naše rodina přišla do Nového světa v roce 1603, v době, kdy New York ještě vlastnili Holanďané, a jmenoval se Nový Amsterodam. Na téhle půdě,“ ukázal prstem na parkety, „hospodaří generace mého rodu už čtyři století. Prolévali jsme za tuhle zemi krev ve všech válkách, v níž bojovala.“

David navázal na jeho vzrušený projev o poznání mírnějším tónem. „Můj otec s matkou emigrovali z Československa pět let před mým narozením. Nechali tam všechno. Svoje blízké, kamarády, majetek, ale i svou vlast, kořeny a desítky let předchozího života. Vše pouze kvůli tomu, aby jejich děti žily ve svobodné zemi. Dva roky se protloukali v Západním Německu, než se dostali sem. Původně přitom chtěli do Kanady, protože maminka měla v Torontu vzdálené příbuzné. A přesto si nemyslím, že bych byl méně

Američanem než vy nebo naopak více než ta nebožáčka. Tahle země je stejně moje jako vaše.“

„Jste zdatný rétor. Nebudu vás mít rád, když mi budete odporovat, ale budu vás respektovat.“

„Nikdy se nechovám tak, abych se někomu zalíbil proti svému přesvědčení.“

„To mě těší, protože v takovém případě byste neměl šanci zasloužit si moji úctu. Samozřejmě jsem si zjistil anamnézu vašeho rodu, mohu-li to tak nazvat. Vím nejenom o hrdinství, nebo chcete-li bláznovství vašeho otce, stejně tak jsem si zjistil spoustu zajímavých informací i o vašem dědečkovi. Pocházíte ze vskutku zajímavého rodu.“

„Strkáte nos do věcí, do kterých vám nic není!“ zbrunátněl David.

„Nerozčilujte se. To patří k byznysu. Působíte na mě jako čestný člověk, kterému se boj proti nepravostem uhnízdil v krvi. Že ho máte přímo geneticky zakódovaný v buňkách. A proto budete ten pravý pro úkol, který vám hodlám svěřit. Edenie totiž představuje jen obří bublinu, která když praskne, odhalí jediné – podvod. Sice netuším jaký, ale vím, že existuje. Stejně jako když miliardy lidí věří v Boha, aniž by ho kdy spatřili, celá planeta Země uctívá Edenii jako vysněnou zemi, ale přitom o ní doopravdy nic neví. Opravdu je to ráj? Na to,

abychom zjistili, jak se to má s Boží existencí, jsme my dva krátcí pánové, Davide. Ovšem rozluštit záhadu Edenie už bychom s mými financemi a vašimi schopnostmi mohli, nezdá se vám? Chci, abyste odhalil její tajemství, ať už je jakékoliv.“

David se na několik minut odmlčel a na tváři se mu uhnízdil neproniknutelný výraz. Prsty si přitom pohrával se sklenicí vody, jako by nad něčím stále dokola váhal. „Tvrdíte, že Edenie neznamena nic víc než obří podvod. No dobře,“ protáhl a bedlivě si hostitele prohlížel. Oči se mu stáhly do krokodýlích šterbinek a celé tělo se napjalo v předtuše prehistorického boje. „Dejme tomu, že jste vzbudil mou zvědavost. Můžete mi ale předložit konkrétní důkazy?“

„Začnu trochu zeširoka. Nezbyvá mi moc času ani sil, proto mi teď dopřejte tu pošetilost trochu se rozpovídat, když přede mnou sedí pozorný posluchač a moje tělo ještě neumírá. Možná už nedostanu příležitost si s někým takhle popovídat,“ pousmál se starý pán, ale na tváři se mu zráčil výraz plný bolesti a únavy. David nepotřeboval lékařský diplom, aby si uvědomil, jak vyčerpaný je.

„Zaplatil jste mi letenky i plat za tenhle den, takže ten čas využijte dle svého uvážení. Koupil jste si ho.“

„Správně. Učíte se rychle, že ano? Víte, za sedm dekad jsem poznal pravdu o světě, o společnosti, o lidském charakteru a povaze. Peníze dávají člověku strašně velkou moc. Obrovskou a strašlivou zároveň. A s mocí bývá problém. Zvláště s takovouto. Někdo říká, že moc a peníze kazí charakter, jiný, že ho pouze doopravdy odhaluje. Vyberte si. Podle mého úsudku jsou všichni lidé špatní a zkažení, jen to umí více či méně dobře skrývat. Nás dva nevyjímaje. Každý den se o tom můžete přesvědčit na vlastní kůži. Život v lidské společnosti probíhá podle mnohem drsnějších a nelítostnějších pravidel než mezi zvířaty. A někdy dokonce i bez pravidel.

Možná čekáte, že pronesu vzletnou, patetickou frázi o tom, jak bych si někdy přál být chudý. Nejsem idiot. Nikdo netouží po chudobě. Peníze představují skvělou věc, ale nesmí se zapomínat, že jde o pouhý prostředek štěstí, nikoliv štěstí samotné. My dva jsme se poznali před cirka třemi hodinami. Za tu dobu jste si na mě utvořil názor a nyní mě považujete za arogantního, domýšlivého, možná trochu vrtošivého starce, kterému leží na kontě miliardy dolarů, a jediné, co vás drží v téhle místnosti, je naděje, že část z těch peněz se přesune i na váš účet. Takže nejste v ničem lepší než já.“

„Netvrdil jsem to.“

„Ale uvažujete tak. Chudí lidé si z nějakého pošetilého důvodu vždy myslí, že jsou morálně lepší než bohatí. Jako by se za každým bohatstvím nutně skrýval podvod. Jako by se jeden nesměl mít lépe než druhý. Tohle levičácké smýšlení se mi hnusí!“

„Nicméně přesně na těchto zásadách stojí Edenie,“ pokýval David ztěžka hlavou. „Vzdali se peněz, všichni dostávají statky rovným dílem, každý má právo na jídlo, ošacení, práci a bydlení... Pokud tenhle pocit nelibosti pramení jen a jen z vašeho ega považujete za důkaz čehosi, začínám litovat času, který jsem strávil v letadle.“

„Ne tak zhurta, příteli. Jsem až do morku kostí přesvědčený kapitalista. Všechno, co jsem v životě získal, jsem si vydobyl vlastní pílí nebo zdědil po předcích, kteří po generace rozšiřovali rodinou doménu krví, potem a slzami. Nikdo nám nedal nic zadarmo, všechno jsme si vydřeli sami. Stejně jako jste se vypracoval vy. Mohl jste skončit v nějaké špinavé díře nebo se protloukat jako ta holka, kterou jsem před půl hodinou vyrazil a která jako tisíce dalších čeká, že jí štěstí spadne samo do klína. Nespadne. Vy jste štěstí šel naproti, i když jste se nenacházel v nijak skvělé startovní pozici. Rodiče neuměli jazyk, pracovali na podřadných pozicích

a kolikrát jste celé měsíce neměli co jíst. A přesto jste vystudoval vysokou školu v cizí zemi a prosadil se v těžké branži.

Socialismus, potažmo komunismus, je nemoc mládí, kdy ještě věříte, že změníte svět v lepší místo. Místo, kde se budou mít všichni dobře, nebudou si závidět, podvádět se, okrádat jeden druhého... Jenže když dospějete, pochopíte, že tonete v bludech a iluzích, jež sice nepostrádají vznešenou krásu a ušlechtilost, jenže servírovat je člověku znamená stejnou hloupost jako chtít naučit prase jíst příbory. Prostě blbost!“ vyrazil ze sebe a tvář mu potměněla. Když se znovu nadechl, hlas mu ještě víc zdrsněl. „Nasypte praseta kýbl sraček do džberu a bude šťastné! Učte ho jíst z talíře a bude vás nenávidět! S lidským charakterem se to má na vlas stejně. Společnost na socialistických principech jednoduše nemůže fungovat – to je holý fakt, ať jste demokrat, fašista, kapitalista nebo komunista. Nezáleží na ideologii, ale na lidech. Vezměte si příklad z křesťanství. Ježíš přinesl lidem krásné ideály o lásce k Bohu a bližnímu, o milosrdenství, o hodnotě života, o štěstí. A jeho následovníci se ve jménu té samé lásky dva tisíce let mydlili hlava nehlava, až v zápalu misijní horlivosti vyhubili celé národy. I z nejkrásnější věci lze vytvořit nejubožejší

ohavnost, to si pamatujte. Vždycky totiž záleží na lidech.

Edenie vyhlíží jako úžasná idea, ale právě tím a pouze tím je a zůstane. Z hlediska ekonomiky i lidského charakteru patří do říše snů.

Neúspěšných pokusů o Edenii jsme zažili v dějinách už přešel, ať už se bavíme o chiliastických hnutích, průmyslnících 19. století s velkým srdcem nebo třeba hippies. Zajímavé, že každý hippie nakonec buď dospěl, nebo skončil špatně, že? A pak najednou někdo přijde a tvrdí, že už tu po tři generace funguje soběstačná, dokonale šťastná společnost, ze které by si Marx s Engelsem ustríkávali blahem, ovšem není přitom ochotný podat sebemenší důkaz skeptikům? Věřte, nebo nechte být. Děkuji pěkně, ale nevěřím. Uvěřil bych, kdyby se psal rok 2016 před Kristem a ne 2016 po Kristu, a kdybychom se bavili o vesnici s deseti rodinami a ne o ostrovech, na nichž údajně žijí desítky tisíc spokojených rodin. Nepřipadá vám zajímavé, že nejsou svolní poskytnout ani ty nejzákladnější informace o tom, jak početná populace na nich žije? Proč? Co když slavná Edenie ani neexistuje? Viděl někdo satelitní snímky? Plul někdo kolem jejich břehů?“

„Kdyby ovšem neexistovala,“ David zatajil dech, „co by se dělo se všemi těmi lidmi, kteří na ni každoročně odplouvají?“

„Dobrá otázka, že ano?“ zamrkal stařec a na moment se mu vrátila barva do tváře. „Kam a proč plují? Kde končí lidé, které vezou na palubě? Proč se dosud nikdo z Edenie nevrátil? Opravdu jsou tam všichni tak šťastní, že ani jediný z tisíce si to nerozmyslel?“

David mlčel a ohrnul spodní ret. Starý pán sáhl do šuplíku masivního pracovního stolu a opatrně vyndal dva archivní výtisky novin, které položil na desku vedle sebe. David zahlédl v záhlaví černobílého tisku rok 1936 a tučný nadpis v polštině. Na první pohled oba výtisky vypadaly k nerozeznání stejně. David dokonce přečetl datum, i když k němu leželo vzhůru nohama. Shodovalo se. Přesto se mu zdálo, že sazba článků se v pravém dolním rohu liší.

„Víte, kdysi mě přítel zabývající se dějinami seznámil se zajímavou statistikou. Historici píší nejvíc o dvou obdobích. O žádné jiné epoše, válce nebo osobnosti nevzniklo tolik publikací jako o Napoleonovi Bonapartovi a druhé světové válce v čele s Hitlerem. A přestože o druhém tématu vzniklo i nepřeberné množství televizních,

rozhlasových a jiných dokumentů, je s podivem, co s podivem, je nevýslovně zarážející, že o Stanislavu Plodiewském starším v nich až do roku 2010 nenajdete ani zmínku. Na to, o jak významného předválečného podnikatele a mecenáše se údajně jednalo, považuju za vsutku ohromující, že generace historiků ignorovali jeho příběh. Že i když existují stovky zmapovaných osudů auschwitzských obětí, o něm nenajdete ani řádek.“

„Do roku 2010,“ vydechl David a poprvé za to odpoledne cítil, že jeho přítomnost v ponuré denverské rezidenci má smysl. Něco se tu rodilo, něco velkého, něco převratného a děsivého zároveň. „Takže se domníváte, že nikdo takový ani nežil, natož aby založil utopickou socialistickou společnost v jižním Pacifiku.“

„Nabízím víc než domněnky. Před vámi leží hmatatelný důkaz,“ usmál se starý pán a Davida při tom úšklebku zamrazilo v zádech. Spatřil v něm zlověstnou předtuchu, strach před něčím ošklivým, zároveň však fascinujícím. „Podívejte se na tyhle dva výtisky předválečných polských novin. Tisk je prostě báječná věc. Potřebujete zjistit, co se odehrálo před dvaceti, padesáti, sto lety? Probádejte archivy a čtěte, o čem psali tehdejší novináři. Jistě mi dáte za pravdu, že pokud by existoval

velkopodnikatel Plodiewského formátu, stěží by ho domácí i zahraniční periodika vytrvale ignorovala. A přesto...“

„...přesto v nich chybí sebemenší zmínka? Stejně jako v knihách?“ nakrčil David obočí a tentokrát už cítil opravdu silný příval zvědavosti. Hostitel před něj celou dobu pokládal pečlivě přichystané dílky skládanky, které do sebe zdánlivě nepasovaly, ovšem nyní vytvořily dokonalý obrázek podvodu století, možná tisíciletí! A on, David Kvapil, by se mohl stát tím, kdo ho odhalí světu!

„Něco se přece jen objevilo a v tom vězí to kouzlo. Najal jsem si několik špičkových historiků a detektivů, aby prolezli každičký archiv a knihovnu na světě a vyšťourali všechno o tomhle zázračném zachránci lidské rasy. A ejhle, ono nic. Roky práce a nula. Jenže pak někdo zjistil o mém malém soukromém pátrání a náhle se jako houby po dešti rojily noviny s velmi věrohodnými zprávami a informacemi o Plodiewském starším. Jako náhodou z dat, kdy se originály nedochovaly, nebo jich zbylo jen pár kousků. A ty se jakýmsi zvláštním řízením osudu vypařily z povrchu zemského. Přesto se mi povedlo jeden zachránit. Pozorně se podívejte. Ty samé listy, ten samý den, ty samé články...“

„Až na spodní pravý roh. Místo sloupečku o Hitlerově olympiádě v Berlíně se tu píše o tom, jak Plodiewski starší rozšiřuje závod na výrobu bot v Krakowě.“ David sáhl po zbytku bourbonu, i když si před hodinou svatosvatě slíbil, že už se ho nedotkne.

„Jde o neskutečně zdařilé falsum, což mi potvrdili hned tři význační experti. Někdo si s tím dal obrovské množství práce a investoval do toho nemalé prostředky. A to mě děsí, Davide. Velmi děsí,“ dodal stařec chraplavým, slábnoucím hlasem. David vzhlédl od novin a neunikla mu změna vráscité tváře. Zbělela jako čerstvě vyhaslý popel, oční důlky se propadly ještě víc a Davidovi se pojednou zdálo, že hledí do prázdných očí mrtvoly.

„Jenže kdo a proč to udělal?“

„To právě musíte zjistit.“

„Hm... stále ale nechápu jedno. Proč vám Edenie leží tolik v žaludku? Proč se jedná o poslední věc, kterou musíte vyřídit, než umřete?“

„Protože...“ starci došla slova hned na začátku věty. Očima zabloudil ke dvěma fotografiím na stole. Kromě designové lampy, nože na otvírání dopisů a dvou pouzder na značková pera a kalendáře se jednalo o jediné stálé vybavení dokonale vyleštěné desky.

„Jde o to, že nechci, abyste odhalil záhadu Edenie pro tu záhadu samotnou. Pranic mi na ní nezáleží. Označme to za vedlejší produkt vašeho úkolu. Zaplatím vám za to, že mi z Edenie přivedete někoho zpátky.“

„Koho?“ zeptal se bez dechu David. Záležitost nabrala na nečekaných obrátkách. Starý pán uchopil bližší ze dvou rámečků a podal ho Davidovi. Novinářovi oči spatřily půvabnou, asi dvacetiletou křehkou brunetku s hřejivým úsměvem a drobnými rameny. Ve vlasech se jí žlutily květy slunečnic a na sobě měla vzdušné béžové šaty. Běžela zrovna po louce, když ji načapala spoušť fotoaparátu.

„Přiveďte mi domů moji dceru. Když to dokážete, zaplatím vám, kolik si řeknete.“

Davidu znovu zamrazilo. Ten sebejistý, egocentrický patricij ho teď div neprosil na kolenou! Jeho, potomka přistěhovalců z Evropy!

„Jak se jmenuje?“ zeptal se, aby vyplnil tíživé ticho.

„Sarah Debra Holmesová. Nemám už žádného dalšího potomka a vlastně ani příbuzného. Se Sarah jsme se nerozešli zrovna v dobrém,“ soukal ze sebe starý pán. „Narodila se z druhého manželství. Tehdy jsem byl ještě o pár let starší než vy teď. Skoro jsem se už bál, že jsem neplodný. A pak se

mi narodilo tohle štěstí. Jenže jsem nepatřil mezi vzorné otce. Neoznačil bych se za špatného tátu, ale prostě... Nějak to úplně nefungovalo. Miloval jsem ji, ale zřejmě jsem jí to nedokázal dát dostatečně najevo. A možná jsem se k ní choval až příliš tvrdě. Rozumějte, přál jsem si, aby kráčela v mých stopách. Aby obstála a uspěla v životě. A pokud hodláte dosáhnout takhle těžkého cíle, musíte se už od dětství připravovat a trénovat v tom být silný a svým způsobem zlý. Obětovat určité věci. Hodní lidé totiž ve zlém světě neobstojí. Naivní ryba nepřežije mezi žraloky. Aby toho nebylo málo, žena umřela měsíc po Sářiných dvanáctých narozeninách. Otevíralo se před ní nejsložitější období dospívání a ztratila člověka, k němuž měla nejbliž. I já ztratil někoho, koho jsem velmi miloval. Každý jsme tu bolest snášeli po svém. Kdybychom spolu dokázali mluvit... V období pořízení téhle fotografie se u ní vyhranilo ostré sociální citění. Začala mě takřka nenávidět a a priori odmítat všechno, co jakkoliv souviselo se mnou a mým bohatstvím. Víte, věřím, že každé dítě si v určité fázi přestane rozumět s rodiči a neguje řadu věcí, které dřív milovalo. Postupem času se to ale zase srovná. Nepochybně přirozený vývoj osobnosti a touha

po osamostatnění. Bohužel u nás se to změnilo v takřka ideový souboj kapitalismu a komunismu.“

„Čas neotupil ostří sporu?“

„Neměl jsem možnost to zjistit. Sára se mi ve slabší chvílce přiznala, že je zamilovaná. Do dívky. Dvojnásobná rána pro někoho jako jsem já, nemyslíte?“ utrousil stařec ironicky a vzal si zpátky rámeček s fotografií. „Už jen chybělo, aby to byla negryně. Snad bych se s tím vyrovnal, jenže... Neposkytla mi čas.“

„Odešla do Edenie.“

„Obě dvě. Zažádaly si o občanství hned v roce 2011 a oni jim vyhověli. Od té doby o ní nemám sebemenší zprávy. První dva roky jsem se nezajímal. Zaslepeně jsem se tvářil, jako bych nikdy žádnou dceru nezplodil. Ovšem s postupujícím časem jsem začínal chápat, jak moc mi chybí a co pro mě znamená. Chtěl jsem ji zpátky, ale nedokázal jsem ji najít a přivést domů. Ztratila se ze zemského povrchu. Čím víc jsem přitom o Edenii zjišťoval, tím více rostly moje obavy.“

„Pět let je zatraceně dlouhá doba,“ odušil David.

„Ano, vím. Jsem proto připravený na všechny možnosti. Přál bych si usmířit se se Sarah, jestli to bude možné, pokud ne, chci aspoň vědět, co se s ní stalo. Nechci podlehnout té proklaté nemoci v téhle

strašlivé nejistotě. Odmítám umřít, aniž bych zjistil, co je s mojí dcerou!“

„Pořád nechápu proč já?“

„Záleží na tom? Říkejte si tomu třeba instinkt. Něco mi našeptává, že byste to mohl dokázat. Najal jsem si už soukromé detektivy, vynaložil jsem obrovské sumy dolarů a za tři roky pátrání ani ťuk. Edenie má co skrývat a vy jste výtečný investigativní reportér. Zvládnete vyprovokovat ty, co stojí v pozadí. Chytnete stopu a půjdete po ní neomylně jako ohař. Máte v rukou sdělovací prostředky a to vám dává velkou moc. Vezměte si tyhle noviny. Začněte s nimi. Narušte skořápku dokonalosti vyvoleného světa. Pokládejte nepříjemné otázky, pátrejte po Plodiewském starším, vezměte si k ruce, koho uznáte za vhodné. Neřešte výlohy a účty pošlete na mou adresu. Nekoukejte na čas ani jiné zaměstnání, zaplatím vám taxu, kterou si nadiktujete. Postarám se, abyste získal Nicol do péče. Výměnou žádám jediné – vraťte mi mou dceru.“

„Promyslím si to,“ zamumlal David a zvedl se. Déšť venku neustával a on cítil podivný chlad v duši. Potřeboval si to promyslet. Dlouze a vážně promyslet. Starý pán mu učinil nabídku, která se neodmítá. Lhal by však sám sobě, kdyby si

namlouval, že ho zároveň nevydělala. S kým by se pustil do křížku, kdyby na ni kývl? Do jak nebezpečného dobrodružství by se vrhnul?

„Rozumím. Ale neotálejte příliš. Čas představuje to nejcennější, co teď máme a nám oběma utíká zpropadeně rychle.“

„Uvidíme,“ zopakoval na rozloučenou, ale cestou dlouhou chodbou za čekajícím šoférem se bál, jestli už není dávno rozhodnuto za něj. Možná bylo rozhodnuto ještě předtím, než ráno v New Yorku nasedl na letadlo.

Kapitola 2, Paříž, Francie, duben 2016

Měl to být jeden z těch dnů, na které po letech vzpomínáte s melancholickým úsměvem na rtech, když otáčíte ztuhlou stránku zažloutlého fotoalba. Měl to být jeden z těch dnů, kdy od časných ranních hodin až do pozdního večera dopadají na ramena všech hřejivé sluneční paprsky, kdy se domem a zahradou rozléhá zvonivý dětský smích, všude pobíhají pestře pomalovaní a rozjívění uličníci teprve pár let školou povinní, kdy dospělí nezávazně klábosí a vyměňují si zprávy o starých známých a sousedech. Měl to být jeden z těch dnů,

kdy bude všeho dostatek – dost skvělého jídla a pití, dost čokoládových sladkostí, bonbónů a velkého narozeninového dortu, dost roztomile zabalených a popsaných dárků a samozřejmě – spousta dětských úsměvů.

Byl to den, kdy Michelle slavila desáté narozeniny – první „veliké“, jak s oblibou říkala už tři měsíce dopředu a Marion s Jean-Pierrem se snažili, aby se jako každý rok změnil v ty dosud nejkrásnější. A tyhle speciálně, protože patřily mezi ty nečetné kulaté. Měly se zapsat do rodinné kroniky nezapomenutelným písmem. A ten původně krásný, teplý jarní den na pařížském předměstí se pro rodinu Seignerových stal doopravdy nezapomenutelným – jenže z dočista odlišných důvodů, než si představovali.

Ten den odstartoval koloběh děsivé noční můry, z níž neexistovalo probuzení jinam, než do ještě horšího a strašlivějšího snu. Ten den změnil všechno.

Michelle se narodila dvanáctého dubna, její velký den tedy vycházel na úterý, nicméně Marion rozhodla, že oslava proběhne už o víkendu – samozřejmě jak jinak, jen si to představte, všechno to jídlo, pozvání hosté, domácí přípravy, uklízení, aby se nikde neválelo ani smítko prachu, nákupy,

balení dárků a tak dále a to podnikat ve všední den? Ani náhodou! Jean-Pierre sice měl trochu připomínky, protože i na prahu čtyřicítky zůstal v jistých ohledech ovlivněn svou matkou Clotildou, nesmírně pověřčivou ženou z Provence, která by narozeniny ani svátek neslavila ani o den dopředu, ale nakonec povolil. Clotilda Seignerová to už nesčetněkrát Marion vysvětlovala se stařeckou zarputilostí a přesvědčením o své pravdě a hlouposti mladých. Uráží tím Boha a přivolávají na sebe neštěstí, strachovala se a tvářila se přitom hrozivěji než zanícený hugenotský kazatel. Jean-Pierre Seigner sice v nadpřirozeno nevěřil, přesto ho později v nemocnici při dlouhých, napůl probdělých a napůl v polospánku protrápených nocích napadla podivná myšlenka: Proč tu oslavu neodložili na další víkend?

Rozumově věděl, že by to samozřejmě zhola nic nezměnilo, jenže... Něco z iracionální víry a pravěkého strachu z nadpřirozena jeho rodičů pulsovalo i v jeho osvícenecko-ateistickém, byť pokřtěném, srdci. A snad i proto, když u lůžka Michelle bděla Marion nebo přišli lékaři na vizitu či sestry vyměňovat povlečení, zabloudil někdy veden neviditelnou silou až do nemocniční kaple, kde on, tvrdý a nesmlouvavý státní zástupce, kterého

kolegové i sousedé osočovali z arogance, egoismu a nabubřelosti, vkleče a se slzami vytékajícími zpod brýlí s černými obroučky a klikatícími se vousy téže barvy, pokorně prosil Boha, v něhož nevěřil, o život milované dcery.

Jako první dorazili Isabella a Christian Brunetovi, rodiče Marion, oba již v důchodu. Jelikož obě babičky i dědečkové Michelle rozmazlovali, jak mohli, nevěděla zakrátko mladá dáma, komu dřív věnovat pozornost. Marion pozvala i své dvě kamarádky ze sousedství, Geneviève Bounetovou a Veronicu Duchaussoyovou, které přivedly své ratolesti přibližně v Michellině věku – pihatou Caroline Bounetovou a dvojici rozpustilých sourozenců Charlotte a Jéroma Duchaussoyovi. Přijela i Jean-Pierrova sestra Julie s manželem Claudem Milleronem a doma nezapomněli kromě hromady dárků ani bratrance oslavenkyně, zlobivá dvojčata Alexe se Sébastienem, které od sebe nerozeznali ani vlastní rodiče. Když se k tomu připočetli kamarádi ze školy, které si pozvala sama Michelle, tedy Sophie, Valérie, Chantal a Dennis s Marcem, v domku poblíž Seiny to pulsovalo životem jako už měsíce ne. Michelle rozbalovala dárky, létala od jednoho ke druhému, chvíli chtěla každému ukazovat nové tapety v dětském

pokojíčku, pak zase úžasný dům na stromě, který jí stloukl táta minulý měsíc, do toho nevěděla, jaký narozeninový dárek se jí líbí víc, nemohla se dočkat rozkrajování dortu a stále vyhlížela, zda se odněkud nevyonoří toužebně očekávané štěňátko.

Kolem druhé hodiny odpoledne už propadala skepsi, protože všichni pozvaní už dávno dorazili, každý ji už obdaroval a zdálo se, že se rozhodli respektovat striktní zákaz, který v tomto směru vydala máma – žádné chlupaté nebo opeřené zvíře nepřekročí, nepřeskočí ani nepřeletí práh jejich domu, pokud nebude určené k okamžité konzumaci.

„Mami, maminko, maminečko! Starala bych se o něj, slibuju! Každý den bych ho krmila, brala na procházky, hrála bych si s ním a měla ho strašně moc ráda. Tááákhle moc! Stejně jako mám ráda tebe a tatínka! Mami, prosím, Albertovi rodiče pořídili pejska a je to ten nejúžasnější tvor, jakého jsem kdy viděla, strašně moc bych si přála ho mít taky, slibuju, že...“

Od chvíle, kdy Albert Moreau, Michellin spolužák a kamarád z vedlejší ulice, vyškemral k Vánocům černého pudla, Michelle se zmocnila neovladatelná touha po vlastním čtyřnohém mazlíčkovi. A Marion, která jí jen s těžkým srdcem

něco odpírala, tentokrát zůstávala neoblomná. Nic nezabraly slzičky v kaštanově hnědých očích, chvějící se bradička ani třesoucí se růžové rtíky, vytrvala dokonce i tehdy, když Michelle souhlasila, že bude nosit cop, který jinak nesnášela, a s vypětím všech sil se Marion ubránila, i když Michelle v pololetí donesla na vysvědčení samé jedničky.

„Vidíš, mami? Slíbila jsem, že se tu matematiku doučím a splnila jsem to! Tak proč mi nevěříš, že bych se starala i o pejska? Prosím, prosím! Už jsem mu dokonce vymyslela jméno, říkala bych mu Sep, to jako že pes pozpátku, byla by to hrozná legrace, až bychom na něj venku volali Sepe, Sepe a nikdo by tomu nerozuměl...“

„Broučku, ty si neumíš představit, jaké starosti obnáší pořídit si pejska,“ vysvětlovala jí Marion trpělivě, hladila ji ve vláscích a sledovala hořké slzy, jak se vpíjejí do tuniky. „Potřebuje chodit aspoň třikrát denně na dlouhé procházky, všude z něj padají chlupy, nanosí do domu špínu ze zahrady, zničí tam všechny záhonky, okouše všečen nábytek, počůrá kdeco včetně koberců...“

„Já ho vychovám! Uvidíš, že ti nezlomí ani kytičku!“ durdila se Michelle, bušila se v hrudník a o upřímnosti jejich slibů se nedalo pochybovat,

jenže Marion oproti dětské víře disponovala dospěláckými zkušenostmi.

„Zlatíčko,“ hladila ji a utěšovala, „víš, že babička mívala psy. Rickyho si dokonce ještě pamatuješ, ne? Bylo ti pět nebo šest, když ve sklepě sežral návnadu na krysy a otrávil se. Já jsem s babiččinými pejsky vyrůstala-“

„Aha! Ty jsi měla pejska a já nesmím! Proč?“

„A proto vím, co péče o ně obnáší. To nezvládne desetiletá holčička, i když je sebešikovnější jako ty. Nakonec by to zbylo na mně a na tatínkovi a víš, že oba trávíme spoustu času v práci, tatínek chodí domů pozdě a já se starám o celý obchod a kolikrát taky nevím, kde mi hlava stojí. A pejskovi se musíš věnovat pořád, nemůžeš mu říct, počkej, až vyřídím tyhle e-maily a telefony, když škrábe na dveře, počkej, až se najím, počkej, až přestane venku pršet, až vyležím tu chřipku... Až vyrosteš, zařídiš si vlastní bydlení. Pak si pořídíš psů, koček, dětí a kdoví čeho, kolik budeš chtít, ale v tuhle chvíli se mě snaž pochopit, broučku, protože...“

Teď, v přítomí nezdravého nemocničního pokoje, se jí ta slova vracela jako bumerang a řála ji do srdce. Jak se za ně nenáviděla! Až vyrosteš... Michelle ležela na jednotce intenzivní péče a už nevypadala jako princezna z pohádky, připomínala

spíš rozbitou panenku z nepovedených hororů. Obličej měla bledý, takřka sinavý, dolíčky ve tvářích propadlé, vlasy spleené a neučesané. Hubené ručičky s drobnými prstíky odpočívaly bezvládně na šedé nemocniční dece. Dětský hrudníček se nepatrně zdvíhal, přesto se Marion bála, že co chvíli je Michellin dech přerývaný a slabý, několikrát už zburcovala sestru, že její dítě nedýchá, ale naštěstí se pokaždé ukázalo, že poplach spustily jen přetažené, zoufalé nervy.

Proč jí toho psa nepořídili? Zatraceně, každé dítě si přece přeje domácího mazlíčka! Jak mohli být tak sobečtí? Až vyrosteš, až vyrosteš... Jenže Michelle možná už nikdy nevyroste! Michelle, její malá mořská víla s kaštanovými vlásky a očkama, její vzorná žačka se samými jedničkami, její milované děťátko tady teď leželo v tom hnusném, neosobním pokoji páchnoucím dechem nemocnice a obklopené obřímí blikajícími a pípajícími stroji většími než ona sama, a umírala. Tiše tu ležela a prohrávala svůj boj a život a co dělala ona, její máma, když ji nejvíc potřebovala? Jak jí pomáhala? Jak jí vůbec mohla pomoci? „Nemůžete dělat nic, jen doufat,“ sdělil jim ošetřující lékař, když vyslechli diagnózu. V ten moment se na něj málem vrhla a uškrtila by ho zlostí, kdyby nezasáhl Jean-Pierre.

Stalo se to, zrovna když s Geneviève Bounetovou vyťahovaly dort z lednice a Veronica Duchaussoyová chystala talířky, desertní vidličky a šálky na čaj a kávu pro dospělé a Marionina máma Isabella rozlévala dětem vychlazený džus do sklenic z barevného skla. Mužské pohlaví v kuchyni v danou chvíli zastupoval pouze Christian Brunet, napůl klimbající nad stolem.

„Jen se tady pleteš, dědku,“ činila mu manželka. „Kdybys mně aspoň podal další krabici džusu... Spát můžeš jít na gauč do pokoje pro hosty.“

„Počkej, až ti bude osmdesát,“ zavrčel nerudně stařec s pár bílými vlasy a velkými laloky pod zarudlýma očima.

„Je mi akorát o šest let míň než tobě a podívej se, co všechno doma zastanu. No, kdo se nám stará o domácnost, jen řekni. Ty to nejsi. A jestli ti teď neprodlouží ten řidičský průkaz, budu tě tam mít už opravdu jen na lapání prachu. Na okrasu, můj drahý, už řadu let ne.“

Staříčkový Christian Brunet cosi nesrozumitelného zavrčel a Marion s Geneviéevou si vyměnily pohledy, které vydaly za tisíc slovo.

„Jak je na tom Michelle s tím kašlem? Pořád se to nelepší? Claude říkal, že by ji poslal na vyšetření do nemocnice. Zařídil by vám to tam. Víš jak,

abyste nemuseli čekat dva měsíce a nedostali se k nějakému blbovi.“ Do kuchyně právě vstoupila Julie Milleronová a přinesla špinavé nádobí, které v obývacím pokoji zbylo ještě od grandiózního oběda. Počet osob se tak v malé místnosti zvětšil na dvojnásobek pro pohodlnou existenci. Isabella Brunetová začala opět nevybíravě vyhazovat svého chotě.

„V posledních týdnech se to zlepšilo. Už ji tolik neslyšíme,“ zauvažovala Marion.

„Claude si myslí, že by se to nemělo podceňovat. Přece jen se to vleče už docela dlouho, ne? Třeba – snad – to nic není, ale Claude povídal, že i taková obyčejná dušnost často signalizuje vážná onemocnění.“

„Vždyť je jí teprve deset,“ namítla Veronica Duchaussoyová, jakoby snad věřila, že malé děti nemůže potkat nic zlého.

„To proto, že tady pořádně netopí! Šetří a mají tu zimu jak v Rusku a chudák dítě trpí permanentní rýmou!“ vytrhl se starý pán z polospánku a zahartusil hlasem generála. Aby dodal svým slovům váhu, ještě zašermoval rukou ve vzduchu.

„Ale kuš, dědku!“ obořila se na něj jeho drahá polovička a zdálo se, že kdyby právě nevyprázdnila karton pomerančového džusu, ocitla by se jeho

sladká šťáva za bleděmodrou kostkovanou košilí jejího manžela.

„Prosím tě, tati!“ zvrátila Marion oči v sloup.

„No jo, vy dvě tomu tak rozumíte...“ zamumlal a chvíli na to už zase klímal.

„Několikrát si minulý týden stěžovala na bolest hrudníku,“ obrátila se Marion ke švagrové.

„Může to něco znamenat? Volala mi to i paní učitelka ze školy. A Jean-Pierrovi připadá, že se poslední dobou strašně snadno unaví a celkově tak nějak zeslábla. Mysleli jsme si, že to jde s věkem, že na ni přišlo takové to období, ale když teď o tom tak přemýšlím-“

Zvenku se ozvala tupá rána následovaná dětským křikem. Sekundu na to nějaké dítě vletělo do obýváku a cosi splašeně řvalo. Marion slyšela dusot nohou, jak Jean-Pierre, Claude a možná i Pascal Seigner vyskočili od sledování fotbalového přenosu a zděšeně vyběhli ven. Tam hlídala děti Clotilda a k Marion nyní otevřeným oknem pronikal její naléhavý křik: „Jeane! Rychle, Jeane, sem!“ Potom zaslechla ještě Clauda, jak řve: „Pusť mě k ní! Já jsem doktor! Zavolej sanitku!“ Marion sklouzl pohled na bílý dort, na jehož horním patře cukrář růžovým krémem vyvedl ozdobnou desítku a ona včera večer zapíchala do kruhu na okraji deset

zelených svíček. Najednou s hrozivou jistotou věděla, že muži venku mluví o Michelle a ne třeba o Caroline, Charlotte či Sophii, Valérii nebo Chantal. Do kuchyně se vřítíl jako ničivý monzun Sébastien, oči navrch hlavy, zpoceně vlasy z čela. „Mami, Michelle se udělalo špatně! Máš tátovi okamžitě přinést jeho kufřík z auta! Pospěš si!“

Marion vyklouzl dort na zem a rozprskl se na všechny strany.

Kapitola 3, Cartagena, Kolumbie, květen 2016

Álvaro García Pérez se přiblížil půl století věku. Za skoro pět desetiletí vedl roztodivný, nejružnějšími zákoutími se klikatící, divoký a temný život, aby nyní, po četných peripetiích a nanejvýš nepravděpodobných událostech, našel klid a smír duše u Boha. Pro dobré křesťany, se kterými se scházel při bohoslužbách v rozpadajícím se katolickém kostelíku na kraji města, pozůstatku španělské koloniální nadvlády ze sklonku sedmnáctého století, to představovalo logické vyústění jeho životní pouti (ačkoliv Álvaro García Pérez se ještě necítil na jejím konci). Zůstávalo

smutným faktem, že více jak tři staletí starý, a stejně tak dlouho chátrající svatostánek boží vyhlížel ze všech budov Álvarovi chudinské čtvrti nejlépe. S Annou Marií, dětmi i početným příbuzenstvem každou neděli zasedali do jeho skřípajících a praskajících lavic a doufali v lepší zítřky.

Mnohé lidi by se stejnou samozřejmostí pohoršilo Pérezovo obrácení se k duchovnu. Spatřovali by v něm jen faleš a pokrytecký kalkul, jak dosáhnout nějaké výhody. Jenže Álvaro García Pérez byl příliš bezvýznamný, aby se kdokoliv zamýšlel nad jeho spirituální existencí. Ti, kteří ho znali, umírali pod tíhou každodenních starostí a nezajímali je žádné hluboké otázky, kromě takových jako: Čím večer nakrmím děcka? Jak přežiju další den v bezútěšném cartagenském ghettu? Jak to, že jsem zase těhotná? Kde ukradnu prachy na další fet? Osoby, které nemusely jít do polosyta a pít do polopita, ani netušily, že Álvaro García Pérez existuje. Věděli o davu jemu podobných lidí, štítily se jich a považovali je za problém podobný hnisavému vředu.

Nicméně pro Álvaro García Péreze nic z výše uvedeného nehrálo roli. Ve svém jednoduchém světě s primitivním uvažováním, kde se více než na rozumové operace spoléhal na zvířecí instinkty

a přežíval díky prastarým pudům zakořeněným hluboko pod slupkou moderního člověka, bylo podstatné jediné – že on v Boha uvěřil. Hluboce a upřímně a víra v jeho laskavost mu dodávala naději a naděje zase sílu a díky síle zvládl zajistit přežití své rodiny. A rodinu miloval stejně jako Stvořitele, ačkoliv i do téhle lásky musel dospět strastiplnou cestou.

Když do něj Juan Salinas kopnul, aby na sebe upoutal pozornost, a oznámil mu, že v kanceláři má „neodkladný telefonát“, vyděsil se. Vylezl zpod Fordu s nespolutpracující převodovkou, utřel si šmír z dlaní do ještě špinavějších modráků a cítil, jak se mu čelo orosuje potem. Tentokrát však ne vinou špatně větrané dílny (klimatizace do téhle části světa ještě nedorazila), kde se lopotil tucet dělníků nad potlučenými a naříkajícími plechovými krasavci. Pracoval tu už téměř dva roky, nejdéle na jednom místě od posledního propuštění z vězení, sekal latinu a snažil se, i když cejch ze sebe nemohl dostat stejně jako černá vězeňská tetování ze stárnoucí kůže.

Potil se strachem. Báł se, protože do práce mu nikdo nevolal. Nikdo z mechaniků si nedovolil, aby někdo otravoval v mistrově kanceláři jeho jménem. Ale teď kdosi žádal Álvara. Kdo a proč? Něco se

přihodilo. Od rána ho jímala divná předtucha. Věděl to. Bůh ho varoval. Kráčel vstříc Salinasově kanceláři na lešení v prvním patře jako v opileckém oparu v obavách nejhoršího.

„Volá tvoje stará. Podle hlasu jsi buď vyhrál v loterii, nebo ti umřeli oba fagani naráz,“ ušklíbl se Juan Salinas, zatímco do Álvara strkal, aby přidal do kroku. Ozvěna kovových schodů zanikala v rachotu dílny. „Jestli mi tam něco zasviníš, ty smradlavý prase, neznám se. A pospěš si, nemáme na to celý den. Ty krávo, měla fakt divnej hlas. Asi se přihodilo něco sakra ošklivého v tvém hnízdečku lásky.“

Álvaro García věděl, že Salinasovo srdce má podobu černého kamene. Snažil se ho nevnímat. Byl to zlý člověk, věděl to Álvaro, věděli to ostatní mechanici, věděl to i Rodrigo Parra, majitel tohohle a čtyř dalších na vlas stejných servisů ve městě. Ale nikdo to neřešil. Asi tak jako miliardu dalších palčivých problémů tohohle drogami a zločinem opojeného města na pobřeží. Prvních šest měsíců, když sem Álvaro nastoupil, se párkrát sotva udržel, aby mistrovi nepřechánil fešácky strížený knírek imbusovým klíčem.

Juan Salinas ho provokoval jako každého nováčka, týral ho a šikanoval, takže mu poskytl

dostatek příležitostí trénovat předsevzetí z posledního pobytu v káznici, že už se nikdy nenechá zavřít. Možná ho nesnášel víc než ostatní kvůli jeho pestré minulosti, která zahrnovala snad všechny ilegální činnosti provozované v Latinské Americe a ještě něco navíc, ale třeba si jen Álvaro fandil. Juan Salinas byl prostě zlý, zákeřný člověk, kterých po světě chodí mraky. Snad za to mohlo nešťastné manželství, snad žaludeční vředy, možná přílišná slabost pro lahev alkoholu. Tak či onak, jako mistr fungoval obstojně a spokojil se s lehce podprůměrnou gáží, takže si ho starý Rodrigo Parra držel ve svém byznysu. A tak či onak, Álvaro počáteční krutovládu vydržel a zhruba po půl roce se dočkal klidu zbraní, když se Salinas zaměřil na novou oběť.

Bůh totiž Álvaro Garcíovi Pérezovi otevřel oči. Odpouštěj a bude Ti odpuštěno, kázal mu otec Alejandro ve vězení. Álvaro se dlouho zdráhal uvěřit. Odmítal pastýře lidských duší, ale otec Alejandro vytrval ve zdánlivě nemožné misii. A jako odměnu si vysloužil další ovečku do stáda. V Álvarovi se pojednou za tlustými vězeňskými mřížemi cosi zlomilo a svoje předchozí činy už vnímal odlišněji než dříve. Najednou cítil lítost i hněv, opovržení i soucit. Mohl za to otec Alejandro?

Nebo k němu promlouval Bůh? Pod rouškou zpovědního tajemství se vyzpovídal ze všech hříchů. Nejprve z věcí, za něž si odseděl spravedlivý trest, později i z takových, které nikdy nepřišly na přetřes v soudní síni. Nevěřil, že by mu Bůh odpustil, když porušil přes polovinu jeho přikázání, přesto, když dovyprávěl zádumčivému knězi příběh svého ztraceného života, nezaslechl z popraskaných, bledých rtů tvrdý odsudek, nýbrž slova útěchy. Odpouštěj a bude ti odpuštěno.

„I kdyby tě vybrali za nového papeže, ten hovor nepotrvá dýl než minutu, jinak vyfasuješ neplacenou dvanáctku navíc!“ hrozil mu Salinas, zatímco stoupali po viklajících se schodech do buňky nad dílnou. Álvaro García se přitom vroucně modlil, aby Felicida Rosa i malý Ricardo Emilio byli v pořádku. S Annou Marii už jedno dítě ztratili – nedovedl si představit, že by si tím trápením měli procházet znovu. Stejně jako si neuměl představit důvod, který by vedl Annu Marii k tomu, aby mu volala do práce, protože ona věděla stejně dobře jako on sám, že tím pouze poskytne Salinasovi záminku k další šikaně.

„Jednou vám tyhle telefonáty pěkně osladím. Navykli jste si tady z toho dělat ústřednu a možná právě teď se nám nemůže dovolat klient a my

přijdeme o zakázku. Do háje, kdyby neměla tak strašně zvláštní hlas, naskočila mi z toho husí kůže, ti povídám, tak by mě ani nehnulo plahočit se za tebou dolů. Nejedeš zase v něčem? Třicet sekund, Pérezi, jinak s tvým ptákem nakrmím psy.“

Álvaro se zastavil u příšerně zaneřáděného stolu a než se odvážil chopit se sluchátka, zamumlal: „Děkuji, pane Salinasi. Vyřídím to tak rychle, jak jen to půjde. Protáhnu si o ten čas směnu.“

„To si piš, že si ji protáhneš a ne o minutu nebo o dvě, ale aspoň o půl hodiny! A teď už dělej, ty neřáde, ať mi neblokuješ linku půl dne. Dílna není charita! Nejsme žádná podělaná církev. Čert aby tě i s tvou rodinou...“ zamručel a posadil se do židle, oči zavrtané do Péreze, uši napjaté, aby mu neuniklo ani slůvko. Ten chlap ho dočista vyváděl z míry. Chová se k němu jako k dobytku a on mu za to ještě děkuje! Tihle křesťané!

„Samozřejmě, pane Salinasi,“ odvětil Álvaro a se suchým hrdlem a roztřesenými prsty zdvihl sluchátko. Když si ho přiložil k uchu, jakoby se dotkl rozpálené žehličky. „Můj Bože,“ vyjekl a roztrásl se, až Salinase napadlo, zda telefon neprobíjí. Álvaro změnil barvu a několikrát jen naprázdno pohnul rty. Potom ještě několikrát zopakoval jméno Božího otce i syna a Salinas

se marně snažil dešifrovat, zda tak reaguje na pozitivní či negativní zprávu. Každopádně se nedalo zpochybnit, že Álvaro García Pérez právě vyslechl zvěst, která jím hluboce otrásla a uvrhla ho do hlubokého šoku.

„Tak co? Je z tebe milionář, nebo na tebe doma čeká o jeden hladový krk míň? Oboje je důvod k radosti, řekl bych,“ zkusil to Juan Salinas, ovšem pokus o vtip vyzněl křečovitě. Když totiž Álvaro odložil sluchátko a pohlédl na něj, zářilo se mu ve tváři cosi tak zvláštního, nepopsatelného a hlavně nepochopitelného, že veškerý sarkasmus Salinasovi rázem odumřel na rtech.

„Omlouvám se, pane Salinasi, ale musím odejít. Teď hned.“

„Co- Cože? To-“

Álváro se s dosud nepřítomným pohledem otočil na patě a odkráčel nepřírozeně strnulým krokem přes vrzající schodiště a hlučící dílnu hlavními vraty ven. Šel v montérkách a s náradím cinkajícím v kapsách a nezdálo se, že by vnímal okolí a co víc, že by se od něj nechal zastavit, kdyby se někdo pokusil zatarasit cestu jeho hřmotné postavě. Juan Salinas za ním zíral, dokud mu nezmizel ze zorného pole. „Však on se zítra vrátí a přileze ke mně s prosíkem jako za tím svým Pánbíčkem. Ale to se

může vsadit, že já mu to tak lehce neodpustím,“ odfrkl si, zapálil si cigaretu a vztekle se zatahal za vousy. Tenhle Pérez... Divnej chlap! Nejdivnější, co tu kdy pracoval a že už zaměstnávali zatraceně pochybný existence. Jako většina jemu podobných si prošel kriminálem, vlastně od puberty tam pobýval víc než doma. Ve škole se sotva naučil číst a psát, počty už šly mimo jeho vnímání, zato s auty si rozuměl tak perfektně, že dokázal jakékoliv rozebrat do posledního šroubku za méně jak čtyřicet hodin. Ty jeho ručičky ho přiváděly permanentně do problémů a šeptalo se, že neseděl jen za krádeže, ale že i někomu zakroutil krkem a ne jednou. Jenže řeči se vedou a voda teče... Což o to, postavu by na to měl, přemítal Salinas a zapálil si druhou cigaretu. Když vypne hrud' a napřímí tu svou dubovou palici, zastíní i slunce, jenže co ta jeho povaha? Byla tak zvláště měkká, jemná až slabošská! Určitě za to mohla ta jeho zpropadená víra, opravdoví křesťané patří mezi vážně povedené magory, ale... Salinas, sám křesťan, i když ne náruživý, se zarazil. Co mu do něj bylo? Až se zítra vrátí, osolí mu to a vezme ho zpátky. Tečka. Sáhl po třetí cigaretě a spokojeně vydechl obláček kouře.

Jenže Álvaro García Pérez se už nevrátil a Juan Salinas o něm už vícekrát neslyšel.

Kapitola 4, New York, USA, červenec 2016

Kenneth Malone platil za člověka, o kterém byste na první pohled mohli povědět spoustu věcí, ale zaručeně byste se s ani jednou netrefili. Nedalo se říci, že by klamal tělem, protože klamal jednoduše vším, čím se klamat dalo. Oblečením počínaje, přes objednávku v kavárně až po způsob vyjadřování měnícím se rychleji než dubnové počasí. Někdo by tipoval, že Kenneth Malone pracuje u renomované právnické firmy a viděl by v něm dravého žraloka zítřka, další hvězdu soudních síní s hodinovým honorářem převyšujícím roční výdělek průměrného Američana. Jiný by ho označil za nadějného vlka z Wall Street, který se orientuje v cenných papírech s lehkostí Michelangelova štětce tančícího po stropě Sixtinské kaple. Někdo by si možná pomyslel, že patří ke zlaté generaci mladých manažerů, těch věčně se usmívajících mužů nad věcí, s nablýskanými botami a knoflíky, zaměstnaných u obřích nadnárodních korporací, které hýbou světovou politikou.

Nikoho by nenapadlo, že tenhle mladík nad šálkem cappuccina s karamelovou oplatkou, po kterém ještě dalších pět let budou chtít občanku,

když si půjde do samoobsluhy koupit plechovku piva, patří k nejhledanějším mužům světa.

A Maloneho zářivý chrup, bezstarostnost dávaná najevo až příliš ostentativně, než aby byla falešná, a uvolněnost čišící z každého gesta, jako by říkaly, že něco takového je naprostý nesmysl. Vždyť tenhle mladík se radoval ze života, užíval si ho plnými doušky a necítil ani náznak nervozity, když mu policisté vypisovali pokutu za špatné parkování nebo si v noci svítili na jeho řidičský průkaz kvůli příliš rychlé jízdě. Usmíval se, protože věděl, že netuší, s kým mají tu čest a hlavně, že postrádají sebemenší šanci to zjistit.

A přesto tohoto hubeného mladíka s jemnými rysy a pečlivě zkrášlovaným zevnějškem v obleku na míru hledali od Severní a Jižní Ameriky přes Evropu a Asii až po Austrálii. Policejní složky a speciální útvary však pátrali po duchovi. Jediná stopa – podpis – zanechávaný s dávkou posměšné sebejistoty na místě činu, bylo jediné slovíčko – the ghost.

The ghost mohl být kdokoliv. Čtyřicetiletý obtloustlý hacker masturbující nad nejnovějším vydáním komiksů od Marvelu v dětském pokojíku svých skoro dvojnásobně starých rodičů (odkud se vydával pouze na toaletu a to ještě ne vždycky)

stejně jako uhlažený student prvního ročníku Harwardu s rodiči vlastníci jachtu za milion dolarů. The ghost si počínal natolik rafinovaně, že vzdálenost mezi ním a identitou kohokoliv ze sedmi miliard lidí obývajících planetu Zemi čítala přinejmenším zrovna tolik kilometrů jako rovník.

David Kvapil samozřejmě netušil, kam až sahají Maloneho schopnosti, ani to, že se mu na účtech válí částka s tolika nulami, že by mu na to nestačily pixely jeho pracovního notebooku, ovšem považoval ho za slušného hackera, který mu obstará zdánlivě nedosažitelné informace, o kom si řekne.

„Vypadáš unaveně, Dave. Co bys rád od starého kamaráda?“ poznamenal Kenneth Malone na úvod. Lokl si cappuccina a zvědavě si Davida prohlížel. Nepotržel si na formality a vždy mířil nejkratší cestou k cíli.

„Před čtyřmi dny jsem letěl do Denveru na zvláštní návštěvu. Už předtím jsem se asi čtvrt roku pořádně nevyspal, ale od chvíle, co jsem se odtamtud vrátil, nemůžu zavřít oči ani na vteřinu. Takže asi tak,“ vysvětloval David příčinu zbědovaného stavu, zatímco si objednal irskou kávu. Záhy po jejich seznámení se z toho vyklubal zaběhnutý rituál – cappuccino s karamelovou oplatkou, irská káva s vodou. Kdyby se pokaždé

nescházeli v jiné kavárně, obsluha by se jich už ani nechodila ptát.

„Sedíš naproti jednomu velkému zvědavému uchu. Chceš nějakou špínu na Albert Media Press?“

„Ne,“ zamrkal David a vypadal překvapeně.

„To se docela divím. Říkal jsem si totiž, že nekupovali vaše noviny kvůli tomu, aby si rozšířili portfolio, ale aby ti skřípli koule do svěráku. Po tom, co jsi jim provedl.“

„Pochybuju, že by někdo utrácel miliony za akcie, jen aby naplácal na zadek řadovému novináři.“

Kenneth Malone se od srdce zasmál.

„Musíš se ještě hodně učit o tom, jak sladce chutná pomsta, můj mladý padawane.“

„Mohl bych ti dělat tátu, ty mistře Yodo. Albert Media Press mě zrovna teď nechávají chladnými.“

„Tomu říkám kuráž,“ dumal Kenneth Malone, ale víc než Davidovi se věnoval karamelové oplatce. Zdálo se, že úplně pohltila jeho pozornost. „Tou koupí ti nasadili na krk oprátku a teď ji začnou pomalu utahovat. Až zmodráš, povolí a začnou ti odřezávat kůži kus po kuse v dlouhých cárech a nakonec tě napíchnou na rožeň a pomalu si tě opečou nad ohněm.“

„Vždycky jsem obdivoval tou fantazii. Třeba ses měl stát spisovatelem.“

„Blázníš? A z čeho bych žil?“

„Pravda,“ ušklíbl se David při vzpomínce na počátky vlastní spisovatelské kariéry, které se záhy proměnily i v její ruiny. Vydal jedinou knížku, a i když ji kritika přijala poměrně příznivě (jeho agent dokonce použil slovo úspěch), u čtenářů propadla. Dodnes Davidovi trčely u bratra Toma ve sklepě nerozbalené krabice s neprodanými výtisky. Pokud je ještě nestihly sežrat myši, promění se dřív v biomasu, než si je někdo koupí.

„Už mě nenapínej. O co jde?“ pobídl ho Kenneth Malone. Cítil k Davidovi jistou míru náklonnosti, která by se za určitých okolností dala nazvat přátelstvím. Proto mu pomáhal. Finančně se pro něj samozřejmě jednalo o naprosto nezajímavou klientelu, ovšem v jejich spojení šlo o něco jiného než o výdělek. Kenneth věděl, že David odhaluje nepravosti tohoto světa a tepe nedotknutelné svým vybroušeným jazykem. Viděl v jejich spolupráci cosi jako vyšší smysl. David Kvapil veřejně odhalí, že ten a ten společně chystají podvod v tom a tom oboru lidské činnosti a the ghost jim zcela soukromě vyměří trest – větší či menší propadnutí majetku.

A kromě toho ho to bavilo. Hodně bavilo. Dlouhé řeči ho ovšem nudily.

„Abraham J. Holmes mě soukromě pozval do Denveru na odpolední sklenku bourbonu. Nebo spíš sud. Zaplatil mi letenky, čas, pár hodin mi vyprávěl a pak mi nabídl, zda bych pro něj nepracoval. Dal mi velmi, opravdu velmi lukrativní nabídku za jedinou, ehm, reportáž.“

„Ten Abraham J. Holmes?“ povytáhl Kenneth Malone obočí a poprvé toho odpoledne vypadal překvapeně a zároveň – zaujatě.

„Přesně ten.“

„Fíha,“ hvízdal Kenneth Malone a tvář se mu roztáhla v podivně blaženém výrazu, kterému David nemohl rozumět. Dychtivost v mladém hlase, který sotva přestál období puberty, mu ale neunikla. „To zní lákavě. A co bys pro něj měl vyčmuchtat? Nějaká průmyslová špionáž? Daňové úniky konkurence? Špína na předsedu představenstva konkurenčního holdingu?“

„Ne. Chce, abych pro něj někoho našel.“

„Snad ne nevěstu? Kolik mu bude...?“

Osmdesát?“

„Jde o jeho dceru, Sarah Debru Holmesovou. Před lety odešla i se svou tehdejší přítelkyní na Edenii. Říká ti to jméno něco?“

„Budeš učit orla létat?“ zazubil se Kenneth Malone a usrkl poslední doušek svého šálku. „Nežiju v bublině. Vypadá to ale jako zapeklitý oříšek, ne? Jestli zmizela do Edenie...“

„Už mě napadlo, jak upoutat jejich pozornost a říct si o vízum k dočasnému pobytu. Jenže nevím, jestli je to bezpečné.“

„Ty a nápad? Tak ho vyklop! Leze to z tebe jak z chlupaté deky.“

„Nápad je riskantní, to jo, ale spíš se bojím, jestli není vůbec šílenstvím pouštět se do celého toho dobrodružství. Starý Holmes mi totiž ukázal důkaz, že Edenie ve skutečnosti neexistuje – alespoň ne v té podobě, v jaké se prezentuje. Podle všeho ale někdo ve stínu investuje velké částky, aby tuhle iluzi držel při životě.“

„Hm, ty teda jedeš,“ zamručel Kenneth Malone a zmocnilo se ho vzrušení s příměsí příjemného mrazení v zádech. O Edenii věděl dost na to, aby si zvládl spočítat, že tahle iluze stojí víc než soukromý tryskáč nebo basketbalový tým. To nebyla hračka obyčejného milionáře, ale – co to tedy vlastně bylo? „Jsi si jistý tím, že je Edenie podvod?“

„Vypadá to tak,“ pronesl David a před očima spatřil dva skoro na vlas stejné výtisky téměř sto let starých novin. Skoro.

„Ten důkaz-“

„Nechci o tom mluvit. Ne teď, ne tady.“

„Bojíš se?“

„Ano i ne,“ zaváhal David. „Bojím se, protože tomu důkazu věřím. A pak se přede mnou začnou rozprostírat děsivé otázky: Kdo má takové možnosti, aby fingoval existenci celého státu? Co ho k tomu motivuje? A kam až zajde, aby uchránil své tajemství?“

„Máš v kalhotách, že kopneš do vosího hnízda.“

„Jsem posraný až za ušima, že spadnu do jámy plné kober,“ opravil ho David. „Starý pán mi totiž neprozradil všechno. Instinkt mi napovídá, že už si najal někoho přede mnou. A že ti něco objevili. Něco tak zásadního, že od toho dali ruce pryč.“

„Nebo jim ty ruce někdo zlámal,“ odušil Kenneth Malone a upřeně se zahleděl Davidovi do očí. „Když si někdo pořídí jako hračku celou zemi, jakou váhu na jeho hodnotovém žebříku bude asi mít jeden lidský život? Kolik ti ten lakomec vůbec nabídl?“

„Prakticky kolik si řeknu.“

„V tom případě bych rovnou odsud utíkal do nejbližší pojišťovny a sjednal si hodně dobrou životní pojistku, jestli o tom vážně přemýšlíš. Protože tohle nevypadá jako varování, tohle je

přímo řev: Nestrkej do toho rypák, utíkej pryč a neohlížej se!“

Kdokoliv mohl takovou větu pronést jako nadsázku a spousta posluchačů by se zasmála, ale když to říkal Kenneth Malone, nic v řeči jeho těla nenasvědčovalo tomu, že by žertoval. Vzduch kolem náhle ztratil několik stupňů ze své příjemné teploty. Cestovali časem a místem a najednou se ocitli na zvláštním, ponurém místě plném bílých křížů. Kolem vykopané jámy nepostávali žádní truchlíci. Déšť bubnoval na víko rakve. Náhle se sesula půda, rakev se zřítila do mělkého hrobu a víko se otevřelo.

„Přesto přemyslím, že to vezmu,“ slyšel David sám sebe jako ozvěnu. Skutečně mu ten hlas patřil? „Potřebuju ty peníze kvůli soudu.“ Říkal to Kennethovi, nebo přesvědčoval sám sebe? Stále mu vlastní hlas zněl cize, ale už se vracel z toho vzdáleného beztvarého údolí plného šedi a mrazu.

„A co konkrétně chceš po mně?“

„Zjistit, v čem mi Holmes lhal. Pokud se mám rozhodnout, potřebuju znát celý příběh, ne jen půlku.“

„Dej mi pár dní. A mezitím si uzavři tu pojistku,“ mrkl na něj Kenneth Malone. Dovětek tentokrát pronesl v žertovném tónu a dokonce se mu zasmál. David ne. Na člověka, který hned při

svém literárním debutu odhalil, že má prachbídňou fantazii (a ještě horší projeje), před pár minutami viděl až příliš živě vlastní pohřeb.

Kapitola 5, New York, USA, srpen 2016

„Dohodli jsme se na tomhle víkendu už před čtrnácti dny. Nicol se těšila-“

„Nicol je malá holka s pamětí tak krátkou, že u snídaně netuší, co vyváděli Tom a Jerry před deseti minutami. Hele, Davide, uznávám, že jsem připustila možnost, že-“

„Připustila jsi možnost?“ opakoval kousavě a hrdlem mu tryskal gejzír žlučovitého jedu. Křečovitě tisknul mobil, rázoval po místnosti, která mu sloužila jako ložnice, pracovna, obývací pokoj, kuchyň i jídelna zároveň a nevěděl, zda se dusí vztekem nebo slzami. „Gabrielo, přece jsme se dohodli!“

„Ach můj bože, Davide, nebuď umíněný jako děcko. Prostě... prostě pochop, že... já nevím. Že vždycky není všechno podle tebe,“ vzdychla otráveně, současně však i do určité míry smířlivě. Rozhodla se změnit strategii a pokoušela se ho chlácholit? Nebo už jí také docházela energie?

Byl čtvrtek večer, a i když určitě nezažila natolik vzrušující a vyčerpávající týden jako on, korunovaný nechutnou verbální přestřelku s členem představenstva Albert Media Press, určitě toužila po klidu. Zastavil se a všiml si, jak se mu třese levá ruka. „Do háje,“ sykl a zavřel oči.

Hádka s Garethem Simmonsem, tím slizkým parchantem s odulým ksichem, který se ještě v padesáti nenaučil vyslovovat sykavky, se dala považovat za neoficiální rozvázání pracovního poměru, nebo přinejmenším za první vlašťovku z hejna, které co nevidět přiletí s obrovským transparentem: „Děkujeme za všechno, Dave, a přejeeme hodně štěstí v novém působišti! Ať ti to píše!“ A to hejno vlašťovek se blížilo sakra rychle, už slyšel pleskání křídel ve vzduchu. Jo, jo, v tomhle se starý Holmes nemýlil. Když bude hodný chlapec, možná mu dovolí napsat si i vlastní nekrolog, a pokud se bude skutečně snažit, třeba ho otisknou místo na předposlední stráně na druhé odzadu.

Jenže na to sral pes. Čert vezmi práci, co Niky? Nic jiného ho nezajímalo!

„Jen jsem chtěl Nicol vidět a strávit s ní dva dny! Copak na to nemám právo? Dva pitomý dny, kruci, nic víc,“ posteskl si, zastavil se před oknem a ze čtvrtého patra pozoroval, jak se ulice s blížící se

nocí proměňuje. Ano, to byl ten správný výraz. Ona se nevylidňovala, ale proměňovala. Najednou na ni nacházeli útočiště ti, kteří by se na ni za denního světla neodvážili a naopak. New York. Město, které nikdy nespí. Mnohem blíž měl v tuhle chvíli k slzám než dalším výbuchům vzteku.

„Co příští víkend? Slibuju, že... že se pokusím-“

„Nic neslibuj,“ zamumlal. „Nevím, jak to bude další víkend. V práci se nade mnou stahují mračna.“

„To je mi líto.“

Pronesla to procítěně, skoro viděl její tvář, jak potemněla nad kuchyňskou linkou v jejich prosluněném mezonetovém bytě, na který dosud platil hypotéku, i když v něm už půl roku nespal. Myslela to upřímně? Nevěděl a vlastně mu na tom už ani za mák nezáleželo. Už ne.

„Takový je život.“

„Četla jsem o tom na internetu. Je mi to líto.

Určitě to teď budeš mít hrozně těžké, co? Kdybys jim neprovedl tamtu věc... Já tě od toho zrazovala, ale ty jsi neposlouchal... Ach, kéž bys mi dokázal občas trochu naslouchat, třeba...“

Spolkla konec věty dřív, než ho stačil zaregistrovat. Nakousla něco, co ji zřejmě samotnou vyděsilo. Kdybych ti víc naslouchal, tak co, Gabrielo? Neodešla bys ode mě? Opravdu

tkví příčina rozpadu našeho manželství v tak prostém důvodu? Pouštěl její slova jedním uchem tam, druhým ven a nedopřál jim času, aby se mu rozležela v hlavě a zanechala tam stopu. Už o tom přemýšlel tolik a trápil se až moc. Nehodlal si zase sypat sůl do otevřených ran.

„Poradím si. Jenže dost možná budu muset změnit zaměstnavatele a přijmout zakázku, která mě minimálně na pár měsíců odlifruje nejen z New Yorku, ale i ze Států.“

„No, to mě sice mrzí, ale přece neodlétáš hned příští týden, ne?“

„To asi ne, ale řekněme, že mému klientovi chybí čas i trpělivost a rychlost je jedna z podmínek, na kterých lpí. Může se to vyvinout všelijak. Vážně netuším, co bude, Gab.“

Proč? Proč ji tak nazval? A co ta slova, že netuší, co bude. Týkalo se to jen novinářiny, nebo celého jeho života? Co když kývne Holmesovi, nestrčí tím hlavu do oprátky? Věděl, do čeho se chystá, jakému nepříteli hodlá čelit? Ani trochu. Najednou mu před očima vytanula vzpomínka na dědečka. Tušil, kam ho nacisté deportují, když ho posílali do Auschwitzu, a že se odtamtud už nevrátí? Pokud byla Edenie podvod, co se dělo s lidmi, kteří se do ní vydali?

„Dřív jsi býval pryč také celé měsíce a netrápilo tě to. Jednou dokonce pět měsíců v kuse. Když se Nicol narodila, tak... Do háje, Davide, kde jsi pořád vězel, když jsem tě potřebovala?!“ vykřikla, až nadskočil a nedokázal rozeznat, zda je to výčitka nebo lítost nad něčím, co už nejde napravit.

„Tolik jsem tě tenkrát potřebovala u sebe – víc než předtím. Ale ty jsi pořád lítal někde daleko. A když ses vrátil domů, myšlenkami jsi zůstával kdesi venku v dálce, ztracený a pohlcený svými reportážemi a tématy. A do toho ty neustálé telefonáty, divné schůzky uprostřed noci, večere zrušené pět minut po tom, co jsme si objednali... Utekly dva roky od porodu, než sis vůbec všimnul, že jsi otcem! A teď, když Nicol za chvíli půjde do školy, tak teď najednou lituješ, že s ní netrávíš čas? Teď mi brečíš na rameni, že jsem zlá matka, když ti ji nepřivezu jeden jediný víkend, co sis náhodou vyšetřil trochu času? Máš pro ni přichystané vůbec nějaké jídlo? Připravené hračky? Ustlanou postel? Víš, co má ráda? Bez jakého plyšáka neusne?“

Pálila ostrými a rozdávala rány pod pás. Jak by, proboha, mohl znát jejího oblíbeného plyšáka, když mu ji přes měsíc nepůjčila a každý týden se ve výsluní přízně zrzavé princezny hřál některý jiný? Kdoví, jestli pan Hloch nebo paní Tygžice ještě

bodují, nebo je nahradil někdo jiný, ale u všech všudy, vždyť to právě chtěl zjistit! Právě proto s ní chtěl prožít následujících čtyřicet osm hodin a nevypustit z nich ani vteřinu!

„Jsi tam, Dave?“ zeptala se a znovu mu k uším dolehl unavený, ztrápený hlas. Válečnou sekýru alespoň prozatím zakopala do země.

„Jasně, Gab. Jen jsem se trochu... zamyslel. Určitě jsem nepatřil mezi nejvzornější manžele ani táty, jenže... Vždyť, hergot, víš, že jsem dřel pro nás! Abychom si mohli dovolit všechny ty drahé věci, bydlením počínaje a plínkami konče. Potřebovali jsme peníze-“

„Já potrebovala hlavně tebe!“ přerušila ho. „No, na tom nesejde. Teď už ne. Z ničeho tě neobviňuju, vím, že jsi pracoval a neproháněl jiné sukně. A... asi ti to přijde zvláštní... je to prostě divné, takhle to říct... Ale zatraceně moc si toho vážím, Davide. Jenže zároveň vím a cítím, že to tak už nešlo dál. Pošeptal mi to rozum i srdce, rozumíš? Staral ses o nás, ovšem na druhou stranu... Rozumíš, co tím naznačuju? Pamatuješ, co Niky řekla jako první slůvko?“

„Máma,“ vydechl automaticky. Aspoň na tomhle ho nedostala.

„Jo. To je normální. A pak měla říct táta. To by bylo taky normální. Jenže se naučila tři tucty dalších slovíček, než jsi přišel na řadu ty. A to je špatně, moc špatně,“ pokárala ho tónem, který mu připomněl její matku, všemi studenty upřímně a hluboce nenáviděnou učitelku anglického jazyka, literatury a dějepisu na celém východním pobřeží od Maine po Floridu.

Při vzpomínce na Normu a Freda Austerovi mu zksylo v puse. Co by asi řekla jeho milovaná tchyně, kdyby věděla, že jediné, co si pro její nejúžasnější, nejbáječnější a nejkrásnější vnučku (kterou její stejně úžasná, báječná a krásná dceruška zplodila s tím nejodpornějším, nejhnusnějším a nejstrašnějším chlapem na světě) připravil k jídlu na páteční večer, byla pizza v mrazáku a tři pytlíky popcornu do mikrovlnky? Jak jsi to mohla dopustit, Gabrielo? Jo, přesně to by řekla. S tím svým odporným úsměvem vypreparované mumie. A samozřejmě to byla ona, kdo se postaral o to, že se opět nepotká s Niky. Ta ďábelská mrcha to naplánovala s pečlivostí generála táhnoucího do rozhodující bitvy. Nakonec se postará o to, aby z té malé dětské hlavičky vymazala všechny stopy po existenci osoby, na kterou ta roztomilá dívenka kdysi volala: „Tati! Tati!“ Pak to slůvko

bude opravdu zbytečné. A používat se začne smět teprve tehdy, až Norma a Fred Austerovi schválí toho, komu bude nově náležet. Kdepak, nedopustí se stejné chyby dvakrát. Už nikdy nedovolí, aby jim jejich úžasníčkovou dceru odloudil nemajetný potomek prašivých imigrantů ze země, jejíž jméno nezvládnou ani vyslovit.

„Nemůžu za to, že naši přijeli na víkend. Chtěli Niky překvapit, nezavolali mi předem. Nevěděla jsem to, věř mi. Kdybys viděl, jak je teď šťastná... Přivezli jí spoustu dárků. Taky ji moc často nevidí, to víš. Máma teď už skoro nesedne do auta, zase se jí zhoršily ty plotýnky. To je mám poslat domů, když jeli šest hodin, jen aby viděli vnučku?“

David by poslal Normu Austerovou ještě mnohem dál, než kam se dá dojet starým Mercedesem za šest hodin. Poslal by ji do míst, kde slunce nevychází ani nezapadá, do míst, kam podle jeho úsudku patřila od okamžiku, kdy tohle ďáblovo sémě poprvé otevřelo oči a poprvé pánovitě zavřeštělo, aby všichni – v tomto případě nemocniční personál – skákali podle něj. Ani za mák nevěřil tomu, že se jedná o smolnou náhodou. Gabriela si telefonovala s matkou snad každý den, co žili spolu. Určitě před ní zmínila, třeba i jen mimoděk, že tenhle víkend se její

nejrozkošnickovitější vnučka chystá do garsonky k tomu šupákovi, jehož jméno nosila. Zbytek už platil za dílo okamžiku u netvora tak zběhlého v konání zla.

A Gabriela? Ta interpretovala situaci po vzoru své matky, tohohle moderního Sókrata demagogie, vskutku brilantně. Nakonec platil tedy on za špatného, když z pouhého rozmaru chtěl přervat radovánky staré nemocné ženy s vnučkou. Chudák Norma a její plotýnky, které se léta zhoršovaly s železnou pravidelností podle toho, jak obcházela komise pro vyplácení invalidního důchodu. David poznal, že tuhle bitvu prohrál. Přivezli jí dárky, úžasné. Copak nikdo nevidí, že si ji kupují? A je skutečně jediný, komu to vadí?

„Sbohem, Gabrielo. Dej za mě Niky pusu na dobrou noc.“

„Jestli chceš, stav se v neděli na oběd. Našim to vadit nebude.“

Musel se zasmát. Krákavě a zoufale, ale i s přídechem osvobozující volnosti. Takhle přesně vypadal rukopis jeho tchýně. Našim to vadit nebude. Nenávidí tě stejně jako Hitler Židy, ale ani v nejmenším jim nebude na obtíž, když společně poobědváme. Teď, když se konečně rozvádíme.

Když konečně dosáhli svého – po devíti dlouhých, trnitých letech.

„Ale mně by to vadilo. Nenapadlo tě, že by naše manželství třeba neskončilo u rozvodového řízení, kdyby se nám do všeho nepletli tvoji rodiče?“

Byla to řečnická otázka. Nečekal odpověď a žádné se mu ani nedostalo. Položili telefon téměř současně. Teď Nicol asi nedostane tu pusku na dobrou noc, kterou jí poslal.

Toho večera se Davidova soukromá oáza klidu proměnila v telefonní ústřednu. Během následující hodiny mu stihl postupně zavolat z Maine bratr (měl Toma rád, ale jejich hovory by se dali zredukovat na pětinu stopáže – osobně považoval Toma za mistra tlachání, do toho on jen přikyvoval mhm, mhm...), poté se ozval Brendan Clarke, skvělý korektor, asi nejlepší, s jakým se Davidovi kdy poštěstilo spolupracovat, a probírali, jak jinak, Albert Media Press a Davidovu hádku s předsedou představenstva, vepřovou hlavou jménem Gareth Simmons, a tak všelijak život obecně. Brendan Clarke se před půl rokem odstěhoval do New Jersey, ale navzdory tomu – a nebo právě proto – zůstali v kontaktu a zhruba jednou týdně se navzájem kontrolovali, že ještě dýchají. Pak se ozvala máma

a téma se samozřejmě točilo kolem rozvodu, péče o Nicol a Davidově budoucnosti, která se jevila čím dál tím nejasněji.

Ještě před pár měsíci – o Vánocích a na Nový rok – věřil, že je v jeho životě všechno ok. Cajk, jak by řekl Tom, jeho o deset minut pomalejší a půl hlavy plešatější dvojče. S Gabrielou sice řešili drobné potíže v ráji, ale který manželský pár s malou dcerou, hypotékou do konce aktivního života a neomezenou pracovní dobou neřešil čas od času nějaké trable? Když mu Gabriela oznámila, že od něj odchází, přiletěla ta zpráva jako rána z čistého nebe a knokautovala ho v prvním kole. Vzpomínal si na ten večer do sebemenších detailů, dokonce věděl i přesně jakou košili měl na sobě, a tenhle výjev se mu s děsivou pravidelností vracel do snů.

„Musíš přijít na jiné myšlenky,“ radila mu matka. Jak prosté, milý Watson! Kdyby to šlo tak snadno. Máma byla laskavá žena, se kterou se život nemazlil, ale její rady vždycky mířily trochu stranou jádra věci. V poslední době mu připadalo, že stárne rychleji, než jak jí určoval kalendář. Tváře měla svraštělejší, oči unavenější, vlasy řidší a šedivější. Život se z ní vytrácel stejně, jako se v parních měsících vypařuje voda rozlitá na beton. Dělo se s ní něco? Trpěla nějakou nemocí? Tom si ničeho

nevšiml, ale na jeho důvtip a bystrost se nedalo spoléhat – málem odpromoval jako paník.

„Jak se má Ruby?“ zeptal se na desetiletého křížence neznámého původu a minulosti, kterého kdysi našli na ulici. Doufal, že přesměruje hovor do méně nebezpečných vod.

„Dobře, jen se mu už moc nechce chodit.“

„Nedivím se, když musí tahat tolik kilo navíc.“

„Není tlustý. Má jen těžké kosti.“

„A kvůli nim se vždycky zasekne ve dvířkách?“

„To proto, že je táta udělal malé. A stalo se to akorát jednou.“

V tomhle si máma zasloužila absolutorium. Dokázala se dalších dvacet minut přít o to, zda její pes trpí nadváhou či ne (ačkoliv každý soudný člověk by měl uznat, že pes, který denně snídá tvarohové jogurty s piškoty, musí mít problémy s hmotností). O vnučce ani snaše nepadlo už ani slůvko.

Potom zavolala Judy Marshallová. Samozřejmě. Judy volala s vytrvalostí zaměstnankyně berního úřadu, které se dostalo do rukou vaše daňové přiznání a shledala v něm nedostatky.

Judy poznal jako Gabrielinu kamarádku, ale záhy vycítil, že se mezi nimi vytvořil zvláštní trojúhelník, kdy k němu Judy cítí něco více, než

by se považovalo za vhodné k příteli a později manželovi své kamarádky. Gabriela to samozřejmě vycítila také – ženy na tohle mají speciálně vyvinutý smysl – a její náklonnost k Judy poněkud ochladla. Nicméně zásadní roli v jejich soukromém dramatu sehrál fakt, že David o Judy nikdy neprojevil zájem. Považoval ji za milou, trochu ztřeštěnou, vcelku pěknou holku, ale rozhodně s ní neplánoval strávit noc pod jednou peřinou.

Jenže sotva se k Judy donesla zpráva o rozpadu Davidova manželství, připadal si jako vržený doprostřed hloupého seriálu pro osamělé ženy v domácnosti, které nezvládnou vyžehlit prádlo bez televize. Nejprve se mu Judy zdála lehce dotěrná, později nepříjemně vlezlá a poslední dva týdny si už připadal téměř pronásledovaný. Volala mu, a když nereagoval, psala sms zprávy. Zvala ho k sobě domů, když zdvořile odmítal, začala chodit ona k němu. Sotva mu do plánovaných návštěv začalo něco lézt, naučila se klepat bez ohlášení. Párkrát se jí to pokusil vysvětlit – rozhodně se teď necítí připravený na další vztah, a i kdyby, víš, Judy, jsi strašně moc fajn ženská, ale hrozně moc si vážím našeho přátelství a nechtěl bych ho ohrozit ... Věřil, že dál nebude muset pokračovat, protože každý, kdo absolvoval alespoň první ročník střední školy,

chápal, že jsi strašně moc fajn a vážím si našeho přátelství je pouze laskavý eufemismus pro nikdy s tebou nebudu šukat, ovšem Judy Marshallová, plavovláska s nenápadným obličejem a ještě nenápadnějšími prsy, zřejmě zakončila svou pouť vzdělávacím systémem na druhém stupni základní školy.

Jenže trpělivost růže přináší a Judy Marshallové se toho pošmourného čtvrtčního večera, kdy se celý New York zahalil do melancholické nálady končícího léta, houževnatá vytrvalost vyplatila. Z Davidova hlasu čišela únava prosycená ještě něčím, co v něm obvykle neslychala. Připomínalo to rezignovanost, i když ne tak úplně. Vycítila příležitost jako zkušený rybář. Nahodila háček a ani ne vteřinu poté, co ukončila hovor, už objednávala taxík.

David popíjel chlazené pivo, kreslil prstem do prachu na stole nesmyslné symboly a přemýšlel, proč vlastně souhlasil s tím, aby Judy Marshallová vlétla do jeho tichého hnízda jako uragán. Hodiny ukazovaly skoro deset večer. „Ta ženská sem nejede hrát scrabble ani filozofovat o etice válečných konfliktů,“ vyprávěl napůl prázdnému püllitru. „Jede se s tebou vyspat, kámo. O to jí jde, a jakmile dosáhne svého, nezbavíš se jí. Vážně to chceš?“

Nevěděl. Pravdou zůstávalo, že ten večer se toho nakupilo už příliš a potřeboval uvolnit ventil dřív, než exploduje. Ten pocit, že mu vlastní život proplovává mezi prsty jako divoká řeka, že padá do hlubin, že se na něj ze všech stran řítí potopa biblických rozměrů a on je odsouzený k záhubě, ten pocit natolik zesílil, že pochopil, že jestli okamžitě něco nepodnikne, jestli neudělá rázný čin, utopí se v tom moři stresu jako děčko, kterému sebrali nafukovací kruh.

Od Gabriely se odstěhoval před více jak čtyřmi měsíci. Jejich sexuální život si však odbyl derniéru ještě o řadu týdnů dříve. Když to počítal, zatímco dopíjel sklenici piva, uplynulo od té smutné chvíle už šest měsíců. A od okamžiku, kdy se skutečně cítil jako chlap se vši parádou ještě víc, protože poslední společné noci s Gabrielou připomínaly dlouho vysílaný seriál, který jeho tvůrci neměli srdce utnout, a tak se trápili jak diváci, tak protagonisté.

Možná by mu sex pomohl. Protože ruku na srdce (nebo o kus níž), existuje lepší zabiják stresu a starostí všedního dne? Judy Marshallová ho tajně milovala už deset let. Byla o šest let mladší, na vrcholu sil, ne přespříliš přitažlivá, ale rozhodně ne ošklivá. A její klín už bude vědět, jak z něj vysát negativní energii. Vycucá z něj depresi do poslední

kapky, protože pro Judy Marshallovou představoval David Kvapil boží vtělení. Dělej si se mnou, co chceš, zašeptá mu do ucha, až budou nazí ve sprše. Dokonce už cítil její parfém a horký dech na ušním lalůčku. A pod stolem i velmi silnou erekci.

Jenže toho večera se s Judy Marshallovou nevyspal. Vše se odvíjelo podle staletými ozkoušených rituálů. Nezávazná konverzace, která stupňovala jejich vzrušení a očekávání, rychlé, ale přesné doteky na pohovce, trocha alkoholu a slaného, načež si Judy rozpustila vlasy svázané do drdolu, svlékla se do spodního prádla a odešla se osprchovat. Slíbil jí, že za pár minut dorazí za ní.

Jenže nedorazil. V okamžiku, kdy šmátral v šuplíkách po kondomech, mu zavolal Kenneth Malone. Mluvili spolu deset minut, během nichž se David stihl znovu ustrojit, popadnout příruční cestovní zavazadlo připravené na nečekané cesty, spočítat si časový rozdíl mezi New Yorkem a Los Angeles a vyštěknout na taxikáře indického původu, ať si pospíší na letiště.

Judy Marshallová čekala v koupelně půl hodiny, než ji to omrzelo. Na malém konferenčním stolku našla vzkaz připíchnutý k červenajícimu se jablku. Toho večera mezi ní a Davidem Kvapilem k ničemu nedošlo a tenhle vzkaz se zároveň stal tím

posledním, co si kdy sdělili. Už nikdy ho nespatří, s výjimkou jedné televizní relace. To už ale bude trpět těhotenskými nevolnostmi a její líný přítel si přes pivní pupek neuvidí ani na špičku penisu.

Kapitola 6, Los Angeles, USA, srpen 2016

Davidovi se podařilo chytit přímý let do Los Angeles s plánovaným časem přistání 7:11 tamního času. Bude to tak akorát, aby se rychle nasnídal ve fast foodu, utřídil si myšlenky a připravil se na setkání s Brianem Cobbem, šéfem Cobb's Agency, privátní bezpečnostní a detektivní agentury. Pobyt v oblacích využil k tomu, aby si v duchu přehrál rozhovor s Kennethem Malonem a udělal si rešerše na Cobb's Agency. Kenneth Malone ho zásobil slušnou porcí dat, která si stihl postahovat do tabletu ještě v odbavovací hale. Teď z objemného balíku dat potřeboval vytáhnout to nejdůležitější. Pálily ho oči a hodně zíval, ale nenechal únavu zvítězit.

„Mám pro tebe pár zajímavých zjištění o našem společném příteli,“ spustil bez okolků Kenneth Malone, sotva přijal hovor. Pozitivní nálada

a přemíra energie z něj sršela skrz sluchátko, až David zapochyboval, zda se skutečně blíží půlnoc. Jenže Kenneth Malone neuznával dělení čtyřiaadvaceti hodinového cyklu na denní a noční dobu. Pracoval i spal, jak se mu zlíbilo, někdy i víc jak sedmdesát hodin v kuse neodlepil prsty od klávesnice a jindy prospal skoro celý týden.

„Zajímavějších než sex s ex-kamarádkou mé budoucí ex-manželky? Je nahá a nadržaná u mě ve sprše.“

„Záleží, jakou částí těla hodláš v následujících hodinách uspokojovat svoje libido.“

„Tak to už vybal.“

„Tvůj kamarád si najal strejdu z L. A., aby mu našel zatoulaný poklad. Hodně dobrého a drahého strejdu. Notičky ti pošlu naším kanálem, jak jsme zvyklí.“ Kenneth Malone mluvil rychlým a bezstarostným tónem, přesto každé slovo pečlivě vážil. Používali sice šifrované spojení, nicméně se důsledně drželi kréda, že lepší opatrností plýtvat, než s ní skrblit.

„Našel něco strejda?“

„Strejda si zůstal pár pěkně tučných a bezesporu krásných měsíců na výplatní pásce našeho bohatého přítele. Přesněji řečeno téměř rok a půl. Jenže pak se něco přihodilo. Hodně vysoká jednorázová platba

a šlus. Definitivní, konečný. Od té doby se taťka se strejdou vůbec nestýkají. Což nám nabízí dvě logická vysvětlení. Buď strejda splnil úkol a vyhrál jackpot, jenže to by taťka nekontaktoval tebe...“

„...nebo taťka strejdovi zaplatil, aby na něco ošklivého zapomněl.“

„Přesně. Vypadá to na celkovou ztrátu paměti, protože ty pravidelné sumy a tahle jednorázová platba, ty se liší asi jako Mt. McKinley a Mt. Everest.“

„Fíha,“ hvízdal David a to už hledal příruční zavazadlo na neplánované cesty. Judy Marshallová právě pustila horkou vodu a v koupelně se začala hromadit pára a milostné očekávání. „Kde strejdu najdu?“

„Tušil jsem, že s ním budeš chtít hodit řeč. Normálně by se s tebou nebavil,“ zasmál se Kenneth Malone, „ale řekněme, že jsem mu vytvořil důvod, aby ti popřál sluchu. Chyť letadlo do L. A. a cestou si nastuduj notičky.“

„Skvělé,“ zazubil se David, zatímco škrábal vzkaz pro Judy. Je mi to moc líto, ale musím pracovně z města. Udělej si pohodlí, sněz, co najdeš, a při odchodu hoď klíčky do schránky. D. Lidé nechtějí upřímnost a roztoužené ženy ze všech nejméně. Je to stejné, jako když píšete romány. Čtenáři

netouží po realistickém konci, nýbrž po šťastném shledání trpící dvojice milenců. Nechtějí pravdu, chtějí naději. Chvilí váhal a pak připojil dovětek: Vynahradíme si to příště. Slibem nezarmoutíš, říkával mu táta a něco na tom bylo. Judy nebude v nejlepším rozmaru, až vyleze mokrá z vany a bude se moci přitulit jedině k jeho spacáku. Papírek přišpendlil k jablku na konferenčním stolku a tiše zabouchl dveře.

„Chystám se teď trochu cestovat,“ zahlaholil Kenneth Malone, „ale samozřejmě zůstávám na příjmu.“

„To zní lákavě,“ přitakal David zadumaně a snažil se volnou rukou přivolat některý z mravenčí armády žlutých taxíků. Kam se asi Kenneth chystá? „Karibik, Havaj nebo snad něco ještě vzdálenějšího a exotičtějšího? Asijské ostrůvky či evropské Středomoří?“

„Chystám se trochu prohánět opálené prdelky v bikinách, popíjet koktejly a válet se na rozpálené pláži, dokud neroztaju jako nanuk v Itálii.“

„Chceš ve mně vzbudit závist?“

„Notebook si беру s sebou a v krajině bez signálu se pohybovat nehodlám. Závislost je závislost, můj mladý padawane. Takže asi už tušíš, kam

mírím. Mám začít slídit kolem ty-víš-čeho? Nic intenzivního, jen aby mi nezakrněly schopnosti.“

„Ještě ne,“ zarazil ho. „Počkej, dokud neshromáždím víc informací. Podle indicií to zatím nevypadá jako žádná legrace a nerad bych tě zatáhnul do něčeho nebezpečného.“

Kenneth Malone se zasmál způsobem, který pro Davida zůstával nevysvětlitelnou záhadou, protože o Kennethově životě, když se to tak vzalo kolem a kolem, netušil vlastně vůbec nic. Teď jako by mu tím zvonivým smíchem vzkazoval, že špionáž Edenie pro něj není víc než dětská hra, že v porovnání s jeho dospělými starostmi o nic nejde.

„Sám jsi mi radil, ať uzavřu dobrou životní pojistku,“ odrazil ho.

„Jenže ty jsi tam venku, kamaráde. V tom hnusném, špinavém, smradlavém světě, kde rány po kulkách krvácí a díra v mozku se nezacelí kouzelným dotykem. Žiješ ve smrtelném světě. Tam venku je to nebezpečné, ó ano. Jenže já...“ chvíli hledal vhodná slova a David si na moment připadal jako při rozhovoru s mistrem Yodou. „Já na rozdíl od tebe zůstávám schovaný kdesi, všude a nikde zároveň. Pracuju ve stínu. Hluboko pod povrchem. Tobě můžou ublížit, protože sestáváš z masa a kostí, kamaráde, a tyhle části jsou vždycky náchylné

k úrazu. Kdežto já... Já jsem cosi jako poryv větru. A vítr umí napáchat obrovské škody, ale můžeš ty ublížit větru?“

„Ok, pusť se do toho. Připíšu si tě na výplatnici pro našeho společného přítele jako nutné vedlejší výdaje, platí? Škodný na tom nebudeš.“

Kenneth Malone se opět zasmál tím podivným smíchem, kterým dával Davidovi najevo, jak málo o něm ví. Kdepak, peníze Kennetha Maloneho nemotivovaly v tom, co konal. Přinejmenším ne ty, co dostával od Davida.

„V pohodě. Očekávám, že tohle bude trochu tužší oříšek a nedovedeš si představit, jak se na tu výzvu těším.“

„Vyrovnáme se, až se vrátíš.“

To bylo naposledy, co spolu Kenneth Malone a David Kvapil mluvili.

Když letadlo dosedlo na přistávací plochu, David právě dokončil studium podkladů od Kennetha Maloneho. O Brianu Cobbovi a jeho Cobb's Agency toho věděl ažaž. Samozřejmě nepochyboval o tom, že muž jako Cobb ani nikdo z jeho podřízených by s novinářem z New Yorku neztratil ani slovo a už vůbec ne o klientovi, který oficiálně neexistoval. Kenneth Malone proslídil firemní disky důkladně,

ale veškeré zmínky o spojení s Abrahamem J. Holmesem byly vymazány, pokud kdy existovaly. Co ovšem zaměstnanci Cobb's Agency ani při nejlepší vůli smazat nemohli, byla historie bankovních transakcí jejich chleboďárce.

David zamířil k telefonům na terminálu, aby přesvědčil Briana Cobba o nutnosti jejich schůzky. Použití mobilu by zavrhl i bez Maloneho výcviku, protože tím by po sobě zanechal zbytečné stopy.

„Zcela rozumím faktu, že je pan Cobb v tuto chvíli velmi zaneprázdněný, ale povězte mu, prosím, že si s ním přeje hovořit někdo, kdo ví o příčinách jeho zaneprázdněnosti víc, než on sám kdy zjistí. A že jestli nechce, aby se vaše firemní síť stala veřejně přístupnou, měl by si na mě vyhradit trochu času ve svém nabitém programu. Zůstanu na lince přesně minutu. Pokud se mi do té doby neozve, zavěším.“

Davidovi se líbilo, jak sehrál svůj part špatného hocha. Na střední zkoušel prorazit v amatérském divadle, ale údajně postrádal talent. Teď by ho měl sledovat pan Skinner! Cobb se do hovoru připojil za devatenáct sekund.

„S kým mluvím?“ ozvalo se bez zbytečných formalit, chladným, ostrým hlasem, nikoliv však

nepřátelským. V pořádku. David s jeho sekretářkou také nemluvil podle etikety.

„Představování bych si nechal na osobní setkání. Co takhle za hodinu ve vaší kanceláři?“

„Nejsem zvyklý na to, aby mi někdo diktoval podmínky,“ ucedil Cobb.

„Berte to jako přátelský návrh.“

„Přátelé mívají jména a tváře a nenarušují vám protizákonně soukromí.“

„Nejsem ten, kdo vám naboural systém,“ opravil ho věcně David a přehodil si sluchátko do druhé ruky. „Můžu se nicméně postarat o to, aby se to už neopakovalo. Záleží na tom, zda se dohodneme.“

„Na čem?“

„Potřebuji informace. O jednom úkolu, na kterém jste pracovali.“

„Neobchodujeme s citlivými daty našich klientů jako na tržišti.“

„Citlivá data vašich klientů se objeví volně přístupná na internetu, pokud se nedohodneme,“ upozornil ho jemně David. Blafoval, ale samotného ho překvapilo, jak přesvědčivě zní.

„Kdybyste měl ta data, jak tvrdíte, nač byste potřeboval naši schůzku?“ opáčil Cobb s ledovou rozvahou profesionálního hráče šachu. Kenneth Malone poslal Davidovi i jeho fotku. Měl dokonalou

pleš, pronikavé oči světlé barvy a křivý nos nad tenkými rty. Rašily mu teď na vysokém čele krůpěje potu, nebo hovor skutečně zvládal s lehkou grácií, jak se o tom snažil Davida přesvědčit? On cítil mokro v podpaždích, přesto ve své mírně vyděračské hře pokračoval.

„Potřebuji informace o případu, o kterém jste zahladili všechny stopy až na jednu. O případu, který jste nevyřešili, a přesto vám jeho zadavatel vyplatil jednorázově čtyři miliony dolarů.“

Na druhém konci se rozhostilo několikasekundové ticho. David ani nedýchal.

„Pro koho pracujete?“ zeptal se Cobb a možná si to David namlouval, ale zdálo se mu, že hlas se mu mírně zachvěl. Jako kdyby se mnohatunové kvádry pyramid, tisíce let odpočívající ve strnulé nehybnosti, pohnuly a vydrolily z útrob hrsti písku do rozpálené pouště. Bylo to iracionální a ničím nepodložené, přesto David s neatřesitelnou jistotou postřehl, že člověkem na druhém konci telefonu projel žhavý osten strachu a proklál mu vnitřnosti od krku až do pat.

„Pracuju na vlastní pěst.“

„Tomu nevěřím.“

„Podívejte se, nabídl jsem schůzku na vaší domácí půdě. Pokud se mě bojíte, můžete se dost

dobře připravit. A kdybych vám chtěl něco provést, nemyslíte, že bych na to šel trochu jinak?“

„Kdybyste hrál čistou hru, prozradíte mi svou identitu,“ vrátil mu Cobb. Prvotní šok odezněl. Cosi ostražitého ale z Cobbova tónu už nevymizelo.

„Ukážu vám klidně i svůj pas, ale jen při rozhovoru tváří v tvář.“

„Přijedte na jedenáctou. Z taxíku vystupte před vrátnicí a běžte dál pěšky. Až vás zastaví hlídač, povězte mu heslo ledňáček. Při vstupu do budovy projdete osobní prohlídkou a odložíte všechna zavazadla.“

„Doklady a mobil si nechám u sebe.“

„Ok. Počkám na vás u sebe v kanceláři.“

Zabezpečení objektu, v němž sídlila Cobb's Agency, patřilo k důkladným, stejně tak jako osobní prohlídka, kterou musel David absolvovat. Taxík ho vyhodil před vstupní bránou, jakmile ho hlídač propustil, ušel ještě zhruba padesát metrů po šedém asfaltu, než dorazil k osmipatrové budově téže barvy. Kolem se nacházelo ještě několik přízemních budov roztroušených v neuspořádaném kruhu a menší parkoviště se zhruba třemi tucty aut. Areál lemoval tři metry vysoký, dvojitý plot zakončený ostnatým drátem. A kamery

samozřejmě. Na každém sloupu, na každém rohu budovy, všude samé mlčenlivé, ale zato bedlivě sledující oči, které nikdy nepolevovaly ve strážní činnosti. Ti lidé se asi mají čeho bát, napadlo Davida, zatímco procházel bezpečnostním rámem a dva muži v černých oblecích probírali jeho drobný majetek do posledního atomu. Když konečně směl zamířit k výtahu, hodinky ukazovaly téměř půl dvanácté.

„Na dochvilnost si nepotrpíte,“ přivítal ho chladným tónem Brian Cobb. Jeho úřadovna se nepyšnila přehnanými rozměry ani vybavením. Stůl s počítačem, dvě židle a několik kovových regálů se šanony podél stěn. Jediné okno naproti vstupním dveřím mělo zvenku spuštěné žaluzie. Místnost tonula v přítmí. David se instinktivně rozhlédl kolem dokola, jakoby hledal únikový východ a všiml si malých bočních dveří vedle Cobbova stolu.

„Nepůsobí to tu na vás dobře?“ optal se ho Cobb a udělal dva kroky od okna, aby stanul neznámému návštěvníkovi tváří v tvář.

„Poněkud spartánské,“ konstatoval David a prohlédl si hostitele. Podle Maloneho zjištění mu táhlo na padesátku, nicméně vypadal na čtyřicet. Měřil ke dvěma metrům, a i když už šest let trávil

v kanceláři, vypracovanou postavu neztratil. Pod bílou košilí se rýsovaly svaly a ramena v šedém saku působila dojmem dravců uvězněných v kleci.

„Naučil jsem se, že člověku stačí k životu i k práci jen velmi málo věcí. Divil byste se, kolik zbytečností vláčíme s sebou a jak nás ubíjí a sráží. Kolik nicotností považujeme za důležité a jak mnoho jim obětujeme na úkor toho jediného, pro co doopravdy stojí za to žít.“

David si vzpomněl na další bod Cobbova životopisu: patnáct let aktivní služby v CIA. Terénní agent pro Jižní Ameriku. Od osmdesátého šestého do roku dva tisíce jedna. Nepochyboval, že si v těch letech musel vystačit s málem a že to zásadním způsobem zformovalo jeho světonázor.

„Pro co jediné stojí za to doopravdy žít?“ optal se zdvořile.

„Netušíte?“

„Napadá mě víc věcí, ale hádám, že jste měl na mysli život jako takový.“

„Nemýlíte se,“ přitakal Cobb a bledá, úzká linka rtů se mu prodloužila do mírného úsměvu, z něhož však nevyprchávala ostražitost. David si připadal jako šachová figurka v minovém poli.

„Posadte se.“

Vzal židli a sledoval, jak holohlavý muž činí totéž na opačné straně stolu. Počítač stál stranou, takže na sebe výborně viděli.

„Domnívám se, že mi dlužíte pár odpovědí,“ pobídl ho Cobb a úsměv teď byl zřetelnější, ale i nebezpečnější.

„Jmenuju se David Kvapil a přiletěl jsem z New Yorku, kde pracuju jako novinář,“ nadechl se David a během dvaceti minut svému hostiteli v kostce odvyprávěl vše podstatné. Několik důležitých detailů – např. identitu Kennetha Maloneho – samozřejmě vypustil. Cobb nenaléhal ani ho nepřerušoval. Dokonce se zdálo, že určitým způsobem se mu ulevilo, ačkoliv v ostře řezané tváři zůstávalo přítomné napětí.

„Dobře,“ pokýval nakonec lysou hlavou, prsty sepnuté v modlitbě jako vzorný katolík. „Dejme tomu, že mi tohle stačí. Co přesně vás přivádí za mnou?“

„Hon za informacemi. Chci vědět, co jste zjistili o Edenii, Sarah Debře Holmesové a z jakého důvodu došlo k přerušení vaší spolupráce s A. J. Holmesem. A v neposlední řadě za co jste vyinkasovali ty čtyři miliony dolarů?“

„Dejte mi pas,“ vyzval ho Cobb a zkontroloval pohledem fotografii s originálem. „Teď tu chvíli

počkejte,“ oznámil mu suše a odešel postranními dveřmi. David slyšel, jak s kýmsi telefonuje.

„Právě jsem domluvil s panem Holmesem. Překvapilo ho, že jste tady.“

David pokrčil rameny. „Mně překvapuje, že mi lhal.“

„Nesdělil vám celou pravdu.“

„To je totéž.“

„Souhlasil, abych vám sdělil jinak velmi důvěrné informace. Zároveň mě požádal, abych se vám za něj omluvil. Nechtěl vás hned zpočátku zahltit informacemi.“

„Nebo vyděsit. Samozřejmě,“ ušklíbl se David.

Brian Cobb poklepal dlouhými, trochu kostnatými prsty na žluté desky, které si přinesl z vedlejší místnosti a nyní je položil před sebe na stůl s pečlivostí antických stavitelů viaduktů, při jejichž práci záleželo na každém milimetru. Chvíli desky strnule pozoroval, poté je přejel prsty pravé ruky po celé délce a prudce vzhlédl k nezvanému hostu. Ten na setinu sekundy zahlédl v jeho očích hlubokou, archaickou hrůzu.

„Ještě než otevřu tuhle Pandořinu skříňku,“ vydechl bezbarvým tónem Brian Cobb, „nechte mě, ať vám povím něco mezi námi. Bez pana Holmese,

jeho peněz a celé té proklaté záležitosti s jeho ztracenou dcerou.“

„Nikdy jsem nezradil svůj zdroj,“ přitakal David bez okolků. Dychtivost v jeho očích se přesunula od žlutých desek k bledým ústům šéfa detektivní agentury.

„Je mi jedno, jestli se o tomhle našem rozhovoru zmíníte před tím vrtošivým starcem, či nikoliv. Teď nejde o něj ani o mně, ale o vás.“

„Co, prosím?“ zamrkal David.

„Chci vás varovat. Nestrkejte do toho nos. Zapomeňte na mě, na pana Holmese, na úkol, který vám svěřil a hlavně na jeho peníze. Umí jednat s lidmi a jeho peníze skrývají podmanivou moc, ale vzpomeňte si na to, co jsem vám pověděl, když jste se tak podívoval nad mou holou kanceláří. Jediné, na čem v životě záleží, je život samotný.“

„Naznačujete mi, že při plnění úkolu od pana Holmese riskuji život?“

„Naznačuji vám, že vás zabijí.“

Cobb ta slova vypálil tvrdě, nelítostně. David nepolkl, jak to v takový okamžik dělají hrdinové stříbrného plátna – pusa se mu proměnila v suchý troud a jazyk se přilepil na patro a stěží ovládl třes brady. V Cobbově hlase se nezráčila žádná váhavost, žádné možná, asi, zřejmě, vyslovil je jako